

PROIECT

Proiect argumentativ
Zona Metropolitană București

Propunere inițiată de
Cristian Constantin POTERAȘ, Primarul Sectorului 6

PROIECT ARGUMENTARE

ZONA METROPOLITANA BUCURESTI

Preambul

<u>Preambul.....</u>	<u>4</u>
<u>Este evident că, în ultimii 20 de ani, Bucureștiul s-a dezvoltat neuniform. Discrepanțele dintre sectoare au devenit din ce în ce mai evidente și iată că ne aflăm în situația de a găsi în Capitala României 6 orașe dezvoltate diferit, cu concepții diferite dar mai ales cu diferențe mari în ceea ce înseamnă dezvoltarea infrastructurii și asigurarea unui nivel decent de nivel de trai pentru locuitorii fiecăruia dintre cele 6 sectoare.....</u>	<u>4</u>
<u>Soluția cea mai uzitată în Europa pentru reorganizarea administrativă a unui teritoriu este trecerea la implementarea Zonei Metropolitane.</u>	<u>4</u>
<u>Bucureștiul trebuie să devină o capitală mai omogenă, mai bine dezvoltată, mai uniform administrată, dar mai ales trebuie să redevină pentru cei 2 milioane de locuitori un oraș mai sănătos, mai curat, cu o infrastructură bine dezvoltată și cu servicii publice europene.....</u>	<u>4</u>
<u>1. Zona Metropolitană?.....</u>	<u>5</u>
<u> Avantajele zonei metropolitane.....</u>	<u>9</u>
<u> Dezavantajele zonei metropolitane:.....</u>	<u>14</u>
<u> Tipuri de organizare administrative a ZM existente în Europa.....</u>	<u>14</u>
<u>Zona Metropolitană București.....</u>	<u>27</u>
<u>3. Modalități de implementare a proiectului ZMB.....</u>	<u>32</u>
<u>Structura organizatorică a ZMB.....</u>	<u>34</u>
<u> Rolul primarului metropolitan.....</u>	<u>34</u>
<u> Strategia de dezvoltare teritorială.....</u>	<u>35</u>
<u> Rolul viceprimarilor metropolei – Subdiviziunile teritoriale - Sectoarele.....</u>	<u>37</u>
<u> Planurile de sector.....</u>	<u>38</u>
<u> Servicii publice metropolitane.....</u>	<u>38</u>
<u>Modul de finanțare a ZMB.....</u>	<u>48</u>
<u> Bugetul bazat pe performanță.....</u>	<u>50</u>
<u> Bugetul pe programe.....</u>	<u>51</u>

5.2 Parteneriatele public – privat.....	52
A. Abilitățile sectorului public:.....	53
B. Abilitățile sectorului privat:.....	54
7. Propunerea legislativă.....	56
CAPITOLUL I.....	56
Dispoziții generale.....	56
CAPITOLUL II.....	58
Administrația publică a Zonei Metropolitane București.....	58
Secțiunea 1-a.....	58
Autoritățile administrației publice a Z.M.B.....	58
Secțiunea a 2-a.....	58
Consiliul Metropolitan al Zonei Metropolitane București.....	58
Secțiunea a 3-a	62
Președintele Consiliului Zonei Metropolitane.....	62
Secțiunea a 4-a	63
Primarul General al Zonei Metropolitane București.....	63
Secțiunea a 5-a.....	67
Guvernatorul Z.M.B.....	67
Secțiunea a 6-a.....	73
Autoritățile Administrației publice organizate la nivelul Centrului Metropolitan București.....	73
Primarul și viceprimarul.....	73
CAPITOLUL III.....	78
Servicii publice de interes metropolitan și local.....	78
Secțiunea 1-a.....	78
Dispoziții generale.....	78
Secțiunea a 2-a.....	79
Organizarea și funcționarea serviciilor publice de interes metropolitan și local.....	79

Preambul

Este evident că, în ultimii 20 de ani, Bucureștiul s-a dezvoltat neuniform. Discrepanțele dintre sectoare au devenit din ce în ce mai evidente și iată că ne aflăm în situația de a găsi în Capitala României 6 orașe dezvoltate diferit, cu concepții diferite dar mai ales cu diferențe mari în ceea ce înseamnă dezvoltarea infrastructurii și asigurarea unui nivel decent de nivel de trai pentru locuitorii fiecăruia dintre cele 6 sectoare.

7 primari, 7 bugete, 6 primari de sector, 219 consilieri locali, peste 2 milioane de locuitori, 7 tipuri de servicii publice (ApaNova, RADET, Distrigaz, Enel, RATB, Metrorex, serviciile de salubritate), 42 de strategii de dezvoltare diferite ale acestor servicii publice, toate aceste lucruri generează o dezvoltare haotică și neuniformă a Bucureștiului.

Bucureștiul are nevoie de o schimbare. O schimbare ce trebuie să vină, în primul rând, din organizarea administrativă a capitalei, iar în al doilea rând din implementarea unei strategii de dezvoltare pe termen lung.

Soluția cea mai uzitată în Europa pentru reorganizarea administrativă a unui teritoriu este trecerea la implementarea Zonei Metropolitane.

Bucureștiul trebuie să devină o capitală mai omogenă, mai bine dezvoltată, mai uniform administrată, dar mai ales trebuie să redevină pentru cei 2 milioane de locuitori un oraș mai sănătos, mai curat, cu o infrastructură bine dezvoltată și cu servicii publice europene.

1. Zona Metropolitană?

O regiune metropolitană se referă la un teritoriu care conține un număr de unități administrative autonome, punându-se accent deopotrivă pe independența metropolitană și pe coordonarea afacerilor metropolitane.

Termenul de regiune metropolitană, sau conurbații, sau arii urbane largi, se definește ca un teritoriu urban continuu și cu mari dimensiuni care lucrează ca o singură regiune multifuncțională. Regiune metropolitană este o singură realitate fizică urbană cu numeroase subsisteme și cu o populație de peste un milion de locuitori.

În România, definirea zonei metropolitane este reglementată în legislație după cum urmează: „Zonă constituită prin asociere, pe bază de parteneriat voluntar, între marile centre urbane (capitala României și municipiile de rang I) și localitățile urbane și rurale aflate în zona imediată, la distanțe de până la 30 km, între care s-au dezvoltat relații de cooperare pe multiple planuri”. Legislația specifică și modul de funcționarea a zonelor metropolitane menționând că: „Zonele metropolitane funcționează ca entități independente fără personalitate juridică”

Cuvintele cheie pentru apariția și dezvoltarea zonelor metropolitane se referă la noțiuni de genul: teritoriu vast din punct de vedere fizic și demografic, „amalgam” urban-rural, fragmentare administrativă, interdependență funcțională.

Procesul de creștere a zonelor metropolitane reflectă istoria proceselor de urbanizare. Dezvoltarea industrială și tehnologică, a formelor de transport, a influențat crucial procesul de dezvoltare sau de anexare a teritoriilor aflate în jurul centrelor urbane. Diversitate structurilor de guvernare a acestor teritorii este determinată de diversitatea economică și socială. Problemele zonelor metropolitane au fost însă cam aceleași. Unele au fost asociate cu lipsa infrastructurii caracterizate prin rețele de transport inadecvate, planificarea nejudicioasă a modului de utilizare a terenului, existența unei oferte reduse de locuințe sau lipsa unor elemente vitale conexe locuinței precum apa sau

canalizarea. O altă clasă de probleme se naște din aspectele privind echitatea redistribuției. Rezultatul se manifestă prin existența sărăciei, prin accesul inegal la servicii de educație și de aici la un loc de muncă cu valoare socială adăugată, la servicii de sănătate. Viața politică, socială și economică dintre oraș și regiunea cel înconjură au fost întotdeauna legate. Relația simbiotică dintre orașul compact și a suburbiilor cu densitate demografică redusă constă în modul în care destinul economic și politic al zonelor suburbane, cauzat de o creștere economică, influențează succesul economic și politic al orașului.

Practica amenajării teritoriului ca răspuns la nevoile locuitorilor orașului compact, cu alte cuvinte acceptarea unui „apartheid urban”, este astăzi înlocuită cu un plan de acțiune comun între diverse jurisdicții pentru rezolvarea problemelor care nu afectează localitățile luate separat ci întreaga regiune. „Materialul de lucru” în cadrul cooperării mai multor jurisdicții este constituit din mișcarea rapidă a factorilor de producție (forța de muncă și capitalul) în interiorul zonei metropolitane, determinate de migrația unei forțe de muncă disponibile în regiuni/localități sărace către regiuni/localități prospere și care solicită forța de muncă. La nivel metropolitan rezultatul va fi depopularea accentuată a periferiilor și o creștere a densităților în zonele urbane. Pentru a evita acest aspect al disparităților teritoriale este necesară coordonarea între :

(1) Creșterea economică locală și cea națională și

(2) Dispersarea geografică a populației și dispersarea geografică a dezvoltării economice.

Tactic, guvernarea zonelor metropolitane se referă la schimbări în tiparele de dezvoltare a unor teritorii cu densități reduse printr-o cooperare voluntară între administrațiile locale existente, prin intervenția statului în asigurarea unor servicii urbane, printr-o coordonare public-privată, prin existența unor agenții regionale suplimentare structurilor administrative și prin oferirea unor facilități publice care au ca scop stimularea instituționalizării regionale. Dimensiunile cooperării între mai multe jurisdicții sunt generate de obiectivele cooperării, formele instituționale, modelele tactice de abordare pentru obținerea de rezultate măsurabile în gradul de creștere economică, îmbunătățirea serviciilor publice

locale, îmbunătățirea mediului construit și natural precum și schimbări în structura socio-politică. Ceea ce apare critic în practica metro-guvernării este modul de măsurare a performanțelor cooperării între diverse administrații locale. Dificultatea rezidă din faptul că în teritoriul metropolitan există deja rețele/coaliții operaționale inter-sectoriale private și publice care au ca scop cooperarea în interes propriu pe baza unor percepții și obiective proprii. Guvernarea interactivă a zonei metropolitane implică parteneriatul administrației cu aceste rețele operaționale în scopul stimulării consolidării acestor rețele în jurul temelor strategice de dezvoltare. Aceste rețele strategice pot activa complementar structurilor legale administrative în scopul atingerii unor obiective politice regionale precum întărirea poziției competitive a zonei metropolitane, creșterea calității vieții, creșterea factorilor de amplasare a afacerilor într-un cuvânt ajută la creșterea capacității de luare a deciziei la nivel local.

O regiune metropolitană conține trei componente majore: identitatea culturală, o bază economică și socială necesară susținerii dezvoltării zonei și o formă de putere privind luarea deciziilor.

Din punct de vedere administrativ structurile „metro-regiuni” sunt dependente de factori politici, sociali, economici, istorici, geografici, și în consecință nu se pot proiecta și realiza ca formă finită într-un laborator/birou.

Trebuie dezvoltată ideea conform căreia o cooperare sectorială nu poate avea loc în mod durabil, dacă nu există cooperarea între diversele jurisdicții componente a zonei metropolitane.

Un sumar al literaturii de specialitate privind managementul metropolitan reprezintă mai multe forme de configurare acestea fiind clasificate în opt categorii:

- Amalgamare;
- Extinderea granițelor orașului principal;
- Administrație locală organizată pe două niveluri;
- Cooperare voluntară: Crearea de parteneriate pe programe/servicii;
- Crearea de autorități metropolitane în domeniul planificării și dezvoltării;

- Crearea de autorități metropolitane pentru asigurarea unor servicii sectoriale sau pentru rezolvarea anumitor probleme;
- Contractarea unor firme private pentru asigurarea de servicii publice de interes metropolitan.

Alte studii sistematizează posibilități de organizare a zonei metropolitane în mai multe moduri, de la cooperări tip forum până la cele de tip agenție de dezvoltare. În esența lor, acestea pot fi clasificate astfel:

- Forme de administrare care se formează în urma unor acorduri voluntare între entități administrative autonome;
- Forme de administrare care pun accent pe aspectele funcționale și delegă unei agenții realizarea acestor funcțiuni;
- Structuri administrative organizate pe două niveluri de decizie;
- Forme administrative supuse unei singure autorități rezultate prin fuzionarea autorităților locale existente.

În detaliu, structurile metropolitane pot funcționa în una din următoarele forme în funcție de legislația specifică fiecărei țări:

- Cooperare nelegalizată prin acte administrative/contracte, între entități administrative din zonă;
- Cooperarea prin crearea asociației localităților din zona metropolitană în scopul identificării măsurilor care vor trebui duse la îndeplinire de fiecare localitate în parte;
- Crearea de consilii de planificare metropolitană, responsabilitatea realizării revenind fiecărei localități în parte;
- Contracte, acorduri sau convenții, între entități administrative pentru executarea unei anumite funcțiuni sau serviciu;
- Transferul obligatoriu de funcțiuni de la un nivel administrativ la altul pe baza unei legislații specifice (în acest caz, se poate crea sau nu o autoritate metropolitană specifică);
- Adoptarea principiului de abordare extrateritorială, prin care legea acordă unui oraș dreptul de a căuta resurse în afara hotarelor proprii pentru a soluționa o anumită problemă;

- Crearea unor districte distincte care să dispună de entități autonome unifuncționale de prestare a unor servicii specifice;
- Proceduri administrative curente pentru anumite servicii de interes metropolitan (de exemplu orașul principal poate presta servicii și pentru alte municipalități);
- Delegarea de funcțiuni metropolitane unui alt nivel administrativ deja existent (de exemplu: stat, regiune, provincie);
- Crearea unei administrații metropolitane cu condiția menținerii entităților administrative existente pentru anumite funcțiuni. În acest caz administrația metropolitană se ocupă numai de funcțiunile de interes comun metropolitan;
- Consolidarea entităților administrative ale zonei într-o singură administrație;
- Dreptul de anexare la orașul principal a zonelor învecinate pentru a-și extinde jurisdicția;
- Coordonarea de la cel mai înalt nivel administrativ sau crearea unei unități urbane speciale.

Avantajele zonei metropolitane

- a. de la planificarea urbană la managementul strategic urban;
- b. de la reguli stricte la reguli de eficiență: de la abordarea bazată pe ce trebuie făcut la abordarea bazată pe performanțele care se doresc a fi obținute;
- c. de la specializare spațială la complexitate;
- d. de la facilități colective la servicii individualizate;
- e. de la delimitarea public-privat la parteneriatele public-private;
- f. de la interesul general substanțial la interesul general procedural;
- g. de la reguli de organizare la reguli de coordonare;
- h. de la guvernarea orașelor la guvernare urbană.

Atenția mărită acordată orașelor ca factori cheie ai viitoarei dezvoltări a Europei este esențială pentru viitorul continentului. Cu toate acestea, pentru a se adresa unei Europe lărgite, METREX a propus adoptarea unei perspective lărgite care să pună accentul pe regiunile metropolitane.

Sunt patru motive pentru care METREX a propus acest lucru:

Motivul 1 - Regiunea este orașul de mâine

În Europa există un număr tot mai mare de regiuni metropolitane, fiecare cuprinzând numeroase municipalități interconectate și interdependente și orașe de diverse dimensiuni și caracteristici (de exemplu, Barcelona, Londra, Stuttgart, Rostock sau regiunea Oresund).

În interiorul acestor regiuni metropolitane:

- oamenii trăiesc, muncesc și se relaxează;
- se derulează afaceri, se vinde și se investește nu doar într-o singură comunitate;
- institutele de cercetare se afla nu numai în orașele centrale;
- problemele ecologice afectează întreaga regiune.

Astfel, regiunile metropolitane trebuie să fie incluse în politicile europene, să se aibă în vedere problemele acestor regiuni și să se valorifice oportunitățile de care dispun.

Motivul 2 – Regiunile metropolitane contribuie la dezvoltarea Europei

Evoluția regiunilor metropolitane va avea un efect direct asupra celor patru mari politici europene:

- Strategia de la Lisabona;
- Strategia Europeană de dezvoltare spațială;
- Extinderea UE

- Coeziunea economică și socială.

Europa are nevoie, fără îndoială, de regiuni metropolitane de succes, așa cum regiunile metropolitane au nevoie de Europa pentru a-și asigura propriul succes. Acestea:

- sunt gazde și promotori ai competitivității;
- au un rol important în realizarea echilibrului urban european și a durabilității;
- vor trebui să acționeze asemenea unor motoare ale creșterii economice în vechile și noile state membre ale Uniunii;
- reprezintă nucleul dezvoltării Uniunii Europene.

Motivul 3 – Regiunile metropolitane au nevoie de o mai bună integrare internațională

Economia globală a încetat să mai fie o structură ierarhică organizată a națiunilor și a economiilor lor. În prezent și în viitor, cea mai mare parte a actorilor implicați folosesc ca interfață rețelele din interiorul și dintre regiunile metropolitane.

În interiorul acestor regiuni metropolitane se întâlnesc la nivel regional, național, european și global finanțele, cunoștințele, producția, organismele responsabile cu adoptarea deciziilor politice și infrastructura. Acestea încurajează cooperarea dintre toți actorii comunității de afaceri, știința și organismele publice în scopul realizării binelui comun. În acest context un rol important îl au orașele centrale, dar potențialul de dezvoltare poate fi pe deplin valorificat numai în cadrul regiunilor metropolitane mai mari.

Motivul 4 – Regiunile metropolitane trebuie să fie integrate în rețelele europene

Regiunile metropolitane își îndeplinesc funcția de deschidere prin furnizarea accesului la cunoaștere și prin contribuția la punerea în practică a acestor cunoștințe. De asemenea, acestea sunt noduri ale rețelelor transeuropene de transport. Integrarea regiunilor metropolitane trebuie să se refere și la crearea de rețele la nivel european, precum și la constituirea de alianțe între regiunile metropolitane care să poată sprijini creșterea, competitivitatea și integrarea globală.

Pentru a se putea constitui rețele de regiuni metropolitane și pentru ca acestea să-și poată îndeplini funcția de deschidere, este nevoie de o infrastructură reală și virtuală:

- infrastructura reală se referă la asigurarea transportului călătorilor și mărfurilor pe drumuri, pe cale ferată și prin aer, la existența unor târguri comerciale și a unor capacități tehnice și de cercetare;
- infrastructura virtuală se referă la existența unor rețele de firme și organisme publice, precum și la reprezentarea acestora în cetrele de discuții și decizie, precum Bruxelles.

Constituirea zonelor metropolitane răspunde unei necesități determinate de evoluția organică a așezărilor. Procesul de urbanizare a condus la dezvoltarea interdependentă a orașelor, formând deja realități metropolitane primare care, chiar dacă nu sunt denumite zone metropolitane funcționează practic ca zone unitare, relativ independente.

Multe dintre problemele strategice de amenajare urbană nu pot fi tratate direct decât la nivel de zone metropolitane, care să faciliteze dezvoltarea producției, a schimburilor și a consumului de bunuri, astfel încât să fie evitate piedicile datorate atât localismului excesiv cât și centralismului la nivel național. Este vorba, în esență, de formarea zonelor metropolitane ca poli și regiuni de creștere sau dezvoltare, incluse în cadrul unor strategii naționale dar și transnaționale. Dezvoltarea zonelor metropolitane facilitează amenajarea integrată a teritoriului la nivel regional astfel încât prin aceasta să se diminueze dezechilibrele dintre centru și aria limitrofă, provocate de dispersarea sau marginalizarea generată de izolarea unor așezări lipsite de oportunități,

înlăturarea sau diminuarea unor astfel de dezechilibre conducând la îmbunătățirea calității vieții populației.

Identificarea unor tendințe comune de dezvoltare și cooperare a așezărilor din cadrul zonei precum și crearea de noi forme de organizare instituțională și de administrație, de reprezentare a intereselor la nivel extern, vor întări capacitatea acestora de a face față concurenței. Prin urmare se va asigura creșterea competitivității economice a localităților din zona metropolitană față de regiunile învecinate. Realizarea politicilor de dezvoltare se face de regulă printr-o bună cooperare între localități în domeniile amenajării teritoriului, locuințelor, infrastructurii, dezvoltării economice, protecției mediului, utilizării resurselor umane. Cele mai performante acțiuni sunt, de regulă, cele legate de transportul în comun, alimentarea cu apă, prelucrarea deșeurilor și implementarea unor proiecte investiționale.

În viziunea proiectului prezent reorganizarea Bucureștiului ar trebui să urmeze etapele firești ale unei reorganizări administrative, ca apoi să atingă stadiul de dezvoltare aferent unei transformări a orașului într-o metropolă de nivel european.

Ipotezele unei reorganizări sunt identificate în existența a 7 bugete separate cu 7 ordonatori de credite diferiți, premisă ce îngreunează mult coordonarea și corelarea proiectelor de infrastructură și dezvoltare durabilă ce ar trebui gândite la nivelul întregului oraș și nu separat pe sectoare. Conducerea subunităților administrativ teritoriale ale Bucureștiului trebuie să urmeze proiecte generale, ce țintesc rezolvarea problemelor punctuale.

Problemele politice ale Bucureștiului, cu precedente în istoria sa recentă, se resimt în dezvoltarea sau după caz subdezvoltarea anumitor sectoare. Cooperarea este mult îngreunată de apartenența politică separată a celor 7 primari ai Bucureștiului. Ne confruntăm practic cu până la 7 programe politice separate în București, efectul fiind resimțit în lucrările Consiliului General al Capitalei, în proiectele ce transcend granița de sector, în domeniile ce necesită rezolvare prin abordare integrată.

Dezavantajele zonei metropolitane:

În crearea ZMB trebuie avute în vedere și diminuarea efectelor negative:

- apariția unor tendințe speculative pe piața imobiliară, care vor conduce la o explozie a prețurilor terenurilor;
- acoperirea deficitară cu servicii publice în condițiile în care astfel de servicii va cunoaște o creștere importantă, ca urmare a creșterii numărului de locuitori din zonele limitrofe;
- creșterea taxelor locale pentru comunitățile integrate în ZMB;
- declinul zonelor limitrofe ZMB, prin faptul că aceasta ar atrage cea mai mare parte a resurselor de investiții și forță de muncă;
- colaborarea cu zonele limitrofe ZMB pentru construirea de stații de epurare și gropi de gunoi ecologice.

Tipuri de organizare administrative a ZM existente in Europa

În Comunitatea Europeană de 15 state existau 80 de zone metropolitane. Extinderea UE la 27 de state membre a inclus circa 480 de milioane de locuitori, din care 50-60% (240-290 de milioane de locuitori) trăiesc în regiuni sau zone metropolitane. Situația zonelor metropolitane pe țări în 2002 se prezenta astfel:

Zone metropolitane din Europa	ZM	Membre METREX
UE – 15	80	26
Germania, Regatul Unit, Franța	43	5
Italia, Spania	18	11
Celalte state UE	19	10
Non UE – 2		
Norvegia, Elveția	4	0
Țările nou intrate 2004+2007	23	7
Țările Baltice	3	1
Polonia	8	3
Statele central europene	7	3

Statele est europene	5	0
Alte țări europene	12	0
Rusia, Ucraina, Belarus, Moldova	7	0
Statele balcanice	5	0
TOTAL	119	33

Procesul de urbanizare manifestat în întreaga Europa a dus la apariția unor orașe centrale și a suburbiilor acestora, a unor grupuri de orașe ce au devenit principala formă de organizare urbană. Multe dintre aceste zone prezintă acum un caracter metropolitan, adică funcționează asemenea unei zone sau regiuni urbane interdependente. Pentru a descrie aceste zone Comitetul Regiunilor folosește noțiunea de regiuni urbane funcționale.

Multe dintre aspectele cheie care afectează durabilitatea modului de viață urban european pot fi abordate în mod eficient numai la nivel metropolitan.

Aceste aspecte includ:

- Echilibru – regenerarea urbană și expansiunea urbană;
- Integrarea – folosirea terenului, transport și infrastructură;
- Durabilitate – vitalitatea și viabilitatea orașelor și a centrelor urbane;
- Sprijin – competitivitatea economică;
- Promovare – coeziunea socială;
- Evaluare – impactul dezvoltării asupra mediului;
- Protejare – resursele naturale și moștenirea urbană.

Caracterul unic al Europei metropolitane este dat de varietatea și vitalitatea, iar guvernarea urbană eficientă și planificarea spațială au rolul principal în susținerea acestor calități pe termen lung.

În prezent există trei tendințe majore în transformarea orașelor și anume (cf. METREX):

- (a) descentralizarea prin atribuirea de competențe de la nivel central la nivel local, atât la nivel decizional cât și financiar;
- (b) democratizarea prin accentuarea rolului și realizărilor administrațiilor locale;

(c) globalizarea cu efecte în creșterea accesului la piețe și informații prin intermediul comerțului internațional și la o creștere semnificativă a vitezei tranzacțiilor.

În baza modalității de configurare și de asociere pot fi desprinse trei modele de guvernare pentru zona metropolitană:

- a) autorități metropolitane care dispun de **puteri depline** în ceea ce privește domeniile social, economic, infrastructura, mediul și de planificare sau amenajarea teritorială. Aceste autorități sunt însărcinate să planifice și să aplice efectiv și complet strategiile de dezvoltare armonioasă a zonelor metropolitane;
- b) autorități numite sau alese, prevăzute cu **puteri selective**, prin intermediul cărora se planifică și se aplică strategiile pentru rezolvarea problemelor cheie;
- c) agenții metropolitane numite sau **organizate complementar** împuternicite cu responsabilități de planificare strategică și cu funcții consultative de aplicare;

Opțiunea pentru unul dintre modelele de guvernare propuse de „Metrex” trebuie să se facă în concordanță cu o serie de caracteristici care relevă modalitatea de organizare și funcționare a administrației publice din România. Complexitatea cerințelor sociale, ridică în fața administrației o serie de probleme, care trebuie rezolvate. Societatea cunoaște un proces continuu de multiplicare și diversificare a sarcinilor administrației, care impune neconținute îmbunătățiri și perfecționări în structura și activitatea administrației, prin utilizarea unor metode și tehnici moderne. Deciziile administrației publice sunt obligatorii, fără a se cere acordul acelorora cărora li se aplică. Administrația publică, spre deosebire de cea privată, poate utiliza, atunci când este necesar, mijloace de constrângere statală. Administrația publică face parte din sfera activităților publice, fiind o activitate socială, desfășurată în interes general și în regim de putere publică

Ținându-se cont de caracteristicile Zonei Metropolitane București, de dimensiunea acesteia și natura relațiilor economice și sociale care se pot dezvolta consider că Zona Metropolitană București poate fi funcțională prin

realizarea unui model de zonă metropolitană construit exclusiv pe actualul teritoriu al municipiului București, facilitându-se astfel apariția unei structuri metropolitane axată pe modelule de organizare deja probate, care să exercite o serie de puteri selective în baza competențelor care le-au fost delegate de către autoritățile administrației publice locale. O astfel de structură metropolitană poate constitui un demers către un nou sistem administrativ în care zonele metropolitane să aibă competențe administrative sporite, exercitate de către organe administrative metropolitane.

Opțiunea pentru un model, caracterizat prin apariția unor organisme intermediare cu puteri selective, presupune o atentă analiză a relațiilor de coordonare care trebuie dezvoltate pentru evitarea unor disfuncționalități administrativ-manageriale. Natura relațiilor dintre autoritățile administrației publice locale și noile structuri metropolitane, va constitui o provocare pentru această nouă formă de guvernare metropolitană.

Această structură metropolitană va prelua în primă instanță prerogativele primăriilor de sector pentru ca apoi să coordoneze, ghidează și modeleze politicile centrale în versiuni locale și invers reprezentând nevoile comunităților locale la nivelul guvernului central. Existența unei astfel de structuri metropolitane va avea ca principal obiectiv realizarea unei legături între diferitele sfere de guvernare și sectorul privat în conturarea unor strategii comune.

În cadrul modelului propus, competențele cu privire la implementarea proiectelor concrete sunt descentralizate către autoritățile locale. Principalul avantaj al unei astfel de structuri metropolitane constă în dezvoltarea unor strategii de planificare și coordonarea a activităților administrative cu o serie de decizii simultane din cadrul unor proiecte majore de interes metropolitan, cu impact asupra nivelului local precum și în organizarea comunicării între toți actorii implicați.

Avantajul acestui gen de model constă în evitarea unor disfuncționalități generate de o serie de neînțelegeri care pot să apară între nivelul local și administrația centrală.

Modelul legislației românești pentru zona metropolitană este cel al „Asociațiilor pentru dezvoltare zonală” în conformitate cu prevederile Legii 215/2001, OG 26/2000).

Din această perspectivă definirea zonei metropolitane București reprezintă suprafața definită prin PATN și PATJ ca fiind urbană sau rurală, formată din unități administrativ-teritoriale legal constituite cu planuri urbanistice generale proprii și în interiorul căreia există sau se stabilesc, în anumite împrejurări sau condiții relații sau se întreprind acțiuni de interes public comun, în domeniul socio-economic, infrastructurii, a serviciilor publice și a protecției mediului.

Modelul agenției de dezvoltare este utilizat ca formă de coordonare a fragmentării administrative (formele de conducere) cu cea funcțională (a serviciilor publice) în scopul găsirii unui răspuns la creșterea mărimii economice a serviciilor și a echipării teritoriului metropolitan. Acest model asigură continuitatea proiectelor care se derulează pe termen mediu indiferent de schimbările generate de ciclurile electorale. Agenția de dezvoltare reprezintă o formă organizată, prin care autoritățile locale delegă unei organizații, din afara structurii administrative locale, anumite competențe de interes local. Această organizație poate fi una nou creată sau o organizație publică existentă trecută prin procesul de privatizare. Pe durata funcționării, Agenția de Dezvoltare respectă condițiile instituționale statutare cuprinzând legislația, formele de autoritate locală și ale organizațiilor deconcentrate ale statului în teritoriu. Agenția pentru dezvoltare zonală valorifică potențialul economic local al zonei metropolitane pentru care se crează și atrage surse de finanțare externe zonei, în scopul promovării dezvoltării economico-sociale a acesteia. Modul prin care se formează această structură organizațională este acela al parteneriatului public-privat, prin care se obține o organizație cu statut juridic privat, dar care acționează, prin structura consiliului de administrație, în interes public. Ponderele votului reprezentanților administrației este determinat de importanța strategiei de dezvoltare economică a zonei.

Agenția pentru dezvoltare zonală este o organizație rezultată dintr-un parteneriat public-privat și se formează din membri aparținând sectorului public și

privat, având obiective comune de dezvoltare. Din punct de vedere legal, agenția pentru dezvoltare zonală poate funcționa ca societate pe acțiuni, ca societate cu răspundere limitată, sau asociație, în funcție de misiunea agenției.

Funcționarea agențiilor pentru dezvoltare zonală are ca principal scop diminuarea managementului separat al localităților din zona metropolitană care produce o serie de dezechilibre în costuri pentru oferta de servicii publice în defavoarea orașului și consumuri din resursele naturale și poluare în defavoarea comunelor. Lipsa unei planificări comune, bazată pe o colaborare activă și pe un proces comun de luare a deciziei de către consiliile locale determină o folosire nerațională a resurselor naturale și poate conduce la migrații nejustificate. Lipsa unei coordonări a politicilor sectoriale locale poate conduce la ineficiență în funcționarea pieței de muncă și coordonarea politicilor privind educația și cercetarea.

Funcționarea zonelor metropolitane nu se poate face în cadrul legislativ existent, în condițiile păstrării autonomiei administrative și politice a fiecărei unități din zonă, însă avantajele modelului propus sunt clare. Modul de colaborare este reglat prin acte și proceduri administrative elaborate, avizate și aprobate în contextul legislativ.

Organizarea și funcționarea zonei metropolitane București nu poate conduce la: "crearea de enclave cu caracter economic, social, cultural sau etnic; apariția formelor de segregare de tip economic, social, cultural și etnic și la o distribuție inegală, pe grupuri de venit, a beneficiilor programelor/proiectelor realizate în zona de cooperare.

Relațiile de interes comun sunt definite prin planul de politici/programe/proiecte de cooperare teritorială definit prin Zona Metropolitană București. Din punct de vedere economic relațiile de interes comun reprezintă "cererea-oferta" de servicii publice metropolitane care vor fi oferite de către o organizație de interes metropolitan stabilită de unitățile administrativ-teritoriale componente și care va oferi servicii distincte pe baza unei analize de preț per serviciu/utilitate publică.

Din punct de vedere al relațiilor stabilite în domeniul infrastructurii, al serviciilor publice, limita zonei metropolitane nu va reprezenta o graniță fixată pe limita teritoriului administrativ al localităților care constituie zona ci se va putea dezvolta în viitor în baza unor analize economice, sociale și de mediu.(principiul coeziunii economice și sociale)

Organizarea și funcționarea structurilor metropolitane în baza celor patru principii menționate, necesită realizarea unor delimitări conceptuale în ceea ce privește terminologia de „competențe administrative”

Din perspectiva delimitării competențelor cel de-al patrulea principiu este poate cel mai reprezentativ. Subsidiaritatea este în momentul de față, unul din cuvintele care sunt folosite de fiecare în interesul său, dându-i-se semnificații diferite în funcție de circumstanțe și de voința politică. Termenul variază astfel între definirea lui ca un criteriu de delimitare a puterilor și a legitimității nivelelor de putere-pe de o parte și ca o formă ambiguă folosită la eschivare de la orice fel de obligații.

Conceptul de subsidiaritate este considerat ca un principiu de organizare instituțională care se aplică cu prioritate raporturilor dintre individ și societate și apoi raporturilor dintre societate și instituții în vederea repartizării de competențe pe scara instituțională între bază și vârf.

Prin urmare acest principiu care se afirmă, mai ales la nivel European și local își găsește o definiție în Carta europeană a autonomiei locale, potrivit căreia exercițiul responsabilității publice trebuie, de o manieră generală, să revină, de preferință acelor autorități care sunt mai apropiate de cetățeni. Atribuirea de responsabilități unei alte autorități, trebuie să țină cont de amploarea și de natura sarcinii și de exigențele de eficacitate și de economie.

Astfel definit, principiul subsidiarității apare asemenea unui principiu general de organizare instituțională care tinde să favorizeze baza în raport cu vârful. Subsidiaritatea presupune ca accentul, greutatea, în luarea deciziilor de interes public, să coboare cât mai spre nivelul de bază, iar în măsura în care o serie de competențe au fost delegate, acestea să poată fi exercitate de către organismele însărcinate în acest sens.

Aplicarea principiului subsidiarității la nivelul administrației publice românești este pus în evidență expres de art 7. alin.(1) și (2) din Legea 215 nr.215/2001 conform căruia “ Exercițarea competențelor și atribuțiilor stabilite prin lege, revine autorităților administrației publice locale care se găsesc cel mai aproape de cetățean”

Ținându-se cont de competențele speciale care pot fi delegate la nivelul structurilor metropolitane, dau posibilitatea acestora, în baza principiului subsidiarității să acționeze pentru rezolvarea problemelor comunității, în baza sarcinilor și atribuțiilor care le-au fost delegate.

Principiul subsidiarității, definit de „Carta autonomiei locale”, este o soluție viabilă și reală, deja aplicată, într-o anumită proporție, în administrația publică locală românească în contextual constituțional și al legislației în vigoare în acest domeniu, cu atât mai mult cu cât el nu presupune decât ampla dezvoltarea a autonomiei locale în favoarea colectivităților locale cu influențe directe asupra procesului de dezvoltare economică locală.

Subsidiaritatea analizată din această perspectivă trebuie să fie văzută ca un răspuns la aspirația cetățenilor de a participa tot mai mult la elaborarea deciziilor care îi privesc direct. Aceste decizii la care societatea civilă este încurajată să ia parte pot influența atunci când se bucură de sprijinul populației eventuale direcții ale dezvoltării locale.

Principiul poate fi înțeles, de asemenea, și ca o invitație la schimbarea modului de intervenție a statului, în sensul că acesta nu trebuie numai să ajute ori să sprijine colectivitățile locale, ci și să le favorizeze inițiativa de a rezolva problemele la nivelul adecvat decât să le rezolve el însuși.

Dincolo de enunțarea principiului în sine, sunt de remarcat și unele consecințe, mai ales la nivelul repartiției de competențe în aplicarea lor directă.

Principiul subsidiarității implică și o viziune mai puțin formală, în sensul că inițiativa poate fi lăsată la nivelul fiecărei colectivități locale, prin participarea autorităților locale și regionale, de a-și defini propriile puteri (competențe). Principiul contribuie astfel la delimitarea competențelor locale și delegarea

anumitor competențe structurilor metropolitane pentru o mai bună exercitare a acestora.

În concluzie putem spune că indiferent de forma de organizare a „Zonei Metropolitane București” structurile metropolitane pot contribui la dezvoltarea domeniilor de cooperare la nivelul zonei metropolitane în funcție de necesitățile existente în momentul înființării acesteia precum și în conformitate cu strategia de dezvoltare pentru zona metropolitană. Obiectivul general al cooperării este acela ca prin funcționarea zonei metropolitane, entitățile locale să-și creeze și ulterior să folosească un avantaj instituțional pentru îmbunătățirea calității vieții, ridicarea nivelului de dezvoltare a zonei și pentru a oferi, prin redistribuție, grupurilor dezavantajate acces la beneficiile dezvoltării economice și sociale.

1. Autorități metropolitane care dispun de puteri depline în ceea ce privește domeniile social, economic, infrastructura, mediu și de planificare sau amenajare teritorială. Aceste autorități sunt însărcinate să planifice și să aplice efectiv și complet strategiile de dezvoltare armonioasă a zonelor metropolitane.

A. Modelul legislației franceze: Asociația comunităților locale (ACL)

Asocierea autorităților locale la nivel metropolitan are ca obiectiv dezvoltarea unei comunități teritoriale solidară economic, social și cultural. Nu toate localitățile au însă suficiente venituri pentru a atinge acest deziderat. În plus, prin structura de personal nu toate primăriile au capacitatea umană și/sau profesională de a conduce programe și proiecte care să înlăture disparitățile dintre zone urbane și rurale. Pentru a răspunde acestor realități asocierea își propune ca scop crearea unor forme de gestiune și de amenajare prin care nici un teritoriu din zona metropolitană să nu fie privat de realizarea unui program de îmbunătățire a calității vieții în general și de servicii și utilități publice în special.

Forma prin care asocierea va realiza acest obiectiv este cooperarea teritorială pe baza de proiect. Acest obiectiv solicită existența unei forme de

gestiune teritorial-administrativă a contractelor pe baza cărora se realizează proiectele. Contractul va prevedea responsabilitățile localităților, competențele transferate către ACL și bugetul ACL format din transferuri de la guvern, județ și de la localitățile din zona metropolitană.

Organizarea și legitimitatea ACL se obține prin asocierea între consilii locale în cadrul zonelor metropolitane reprezentând o formă de gestionare și dezvoltare a serviciilor comunale. Primii actori implicați în inițierea, legalizarea și implementarea acestui proces sunt consiliile locale și reprezentanții lor democratic aleși. Aceștia vor trebui să informeze consiliile locale pe care le reprezintă asupra stadiului dezvoltării zonei metropolitane. ACL este format dintr-un consiliu zonal cu funcțiuni deliberative și dintr-un grup cu funcții executive.

Interesul public la nivelul zonei metropolitane este acela care va fi girat de nivelurile cele mai apropiate de cetățean. Consiliile locale sunt libere să decidă asupra interesului zonal în condițiile respectării jurisdicțiilor nivelurilor administrative superioare. Interesul public al zonei periurbane este altul decât cel care reprezintă subiect de acțiune la nivel județean, guvernamental sau statal. Interesul public al zonei metropolitane se clasifică în interes public de nivel local și zonal metropolitan sau comunitar.

Interesul public local (ca formă administrativă municipiul, orașul sau comuna) determină competențele acelei localități. Competența/competențele cedate către ACL de o localitate din zona metropolitană nu mai pot fi exercitate de acea localitate care a acceptat transferul.

Interes public zonal metropolitan sau comunitar este generat de principiul subsidiarității și se definește în scopul stabilirii liniei de partaj între interesul local și zonal privind o competență. Determinarea competențelor zonale consideră obligatorie parcurgerea unor etape locale, înaintea transferării de competențe la nivelul ACL. Prima etapă se referă la definirea competențelor de interes zonal care vor face subiectul partajului între consiliile locale și ACL. În etapa a doua se va defini interesul zonal pentru fiecare din competența propusă transferului. În etapa a treia se va alege care din competențe vor face obiectul transferului, vor fi preluate de către ACL și se vor preciza în același timp competențele care vor

rămâne la nivel local. Transferul competențelor comunităților presupune proceduri specifice încadrate de un număr de principii. De asemenea este necesară existența unei proceduri specifice de creare a unei noi structuri sau de aderare a unor comunități la structuri deja existente. Competențele la nivelul zonei metropolitan sunt stabilite de comunitățile implicate în realizarea ACL. Aceste competențe privesc domenii legate de amenajarea teritoriului, dezvoltarea economică, locuire, infrastructură, mediu și bunuri mobile sau imobile

În momentul transferului de noi competențe în interiorul unei ACL existente, este necesară o dezbateră prealabilă în consiliul metropolitan.

Transferul de competențe de la nivel local la nivel zonal metropolitan se face urmărind principiul specializării, exclusivității și al subsidiarității.

În conformitate cu principiul specializării ACL nu pot acționa decât în domeniul/domeniile de competență transferate de consiliile locale membre. Toate intervențiile și cheltuielile realizate într-un domeniu care nu i-a fost transferat sunt ilegale.

Principiul exclusivității face referire la momentul în care un consiliu transferă o competență sau mai multe competențe către ACL, va înceta imediat și complet de a mai exercita acea competență. Toate deliberările acelui consiliu local sau intervențiile primarului acelei localități în domeniul de competență transferat sunt ilegale.

Principiul subsidiarității vine și clarifică problematica referitoare la natura competențelor care pot fi transferate subliniindu-se faptul că consiliile locale nu vor transfera către ACL decât acele competențe pe care nu sunt capabile să și le asigure.

Un alt aspect important al zonelor metropolitane se referă la necesitatea existenței unor resurse financiare. Resursele zonei metropolitane sunt direcționate în scopul îndeplinirii în bune condiții a competențelor transferate către ACL. Aceste surse se formează din fonduri centrale, locale, la nivel județean și resurse locale la nivelul municipiului și al comunelor din zona metropolitană. Transferurile din bugetul central, județean și local către ACL se

realizează după cum urmează: Transferul de la bugetul central se realizează prin:

- (1). O sumă fixă stabilită de guvern pe o perioadă de 3 ani, repartizată între comune și ACL, indexată anual cu rata inflației,
- (2). Sumele care vin de la guvern ca rezultat al efectului legii finanțelor publice, și
- (3). O sumă care va rezulta din mecanismul compensării de TVA pentru investițiile realizate în zona periurbană. Comunele cu un număr mai mic de 5000 de locuitori vor fi eligibile pentru a primi o sumă fixă care se va constitui la nivelul guvernului. Transferul de la consiliul județean se realizează prin sume stabilite în conformitate cu legislația în vigoare. Transferul de la nivelul local, municipiu și comune se constituie din impozitele și taxele locale.

Uniunea Europeană în forma ei de 15 state era regiunea cea mai urbanizată a globului. După estimările și definițiile Organizației Națiunilor Unite, în 1992, 79% din populația Uniunii trăia în zone urbane, față de 77% în Japonia, 76% în Statele Unite, 67% în Europa Centrală și orientală și 35% în țările în curs de dezvoltare. Urbanizarea se manifestă în toate țările Comunității, cu un ritm mai lent în nord, deja puternic urbanizate în anii 60', și un ritm mai rapid în sud și în Irlanda: Grecia (64%), Italia (69%) și Spania (79%) au atins o rată a urbanizării aproape de media comunitară, în timp ce Irlanda (58%) și Portugalia (36%), conform definițiilor Națiunilor Unite, au încă o rată mult inferioară. Întârzierea urbanizării în sudul Europei și în Irlanda explică parțial trăsăturile ce caracterizează dezvoltarea orașelor în aceste țări, exodul rural, care continuă, ajungând la o creștere a populației în orașele mijlocii mai rapidă decât în nord.

Peisajul urban al Uniunii Europene se caracterizează, de asemenea, prin existența unei rețele dense de zone urbane, în cadrul căreia un număr mare de orașe importante sau de aglomerații sunt relativ aproape unele de altele. Existau în 1990 în jur de 3.560 de orașe cu peste 10.000 de locuitori în UE, care adăposteau un total de 237 milioane de persoane, față de circa 1.000 de orașe din aceeași categorie în Statele Unite și în Japonia. UE are 169 de orașe cu mai mult de 200.000 de locuitori- 32 cu peste un milion – care reprezintă 56% din

populația urbană. Londra și Paris sunt singurele megapolisuri ale UE care pot fi comparate cu orașe precum New York, Tokyo, Mexico, Cairo sau Bombay, iar marile orașe cu peste 500.000 de locuitori sunt repartizate într-o manieră relativ egală pe teritoriul comunității.

1. Rețeaua Europeană a Regiunilor și Zonelor Metropolitane (METREX)

La nivelul Europei există 120 de regiuni sau zone metropolitane recunoscute. Dintre acestea, 50 sunt membre ale rețelei Europene a Regiunilor și Zonelor Metropolitane (METREX).

METREX este o rețea compusă din profesioniști ce sunt preocupați de dezvoltarea și planificarea spațială la nivel european. Este o rețea prin intermediul căreia persoanele implicate în procesul de adoptare a deciziilor strategice la nivel european își pot îmbunătăți cunoștințele, experiența și expertiza.

METREX a luat ființă în 1996, în cadrul Conferinței asupra Regiunilor Metropolitane desfășurată la Glasgow, beneficiind de sprijinul Comisiei Europene care și-a asumat sarcina de a furniza modalitățile de promovare eficientă a guvernării metropolitane astfel încât aceasta să poată face față schimbărilor intervenite la nivel metropolitan și tuturor aspectelor europene.

METREX a luat ființă pentru a conferi o dimensiune metropolitană afacerilor/activităților europene.

Cele două scopuri cheie în cadrul rețelei sunt schimbul de cunoștințe privind amenajarea teritoriului metropolitan probleme de dezvoltare și de contribuția dimensiunii metropolitane de planificare la nivel european.

Procesul de urbanizare în Europa a rezultat în orașe nucleu și zonele lor învecinate (zone de influență economică și socială), sau în grupuri de orașe care au devenit forma urbană primară. Cele mai multe astfel de zone metropolitane, au caracter metropolitan în sensul că ele funcționează ca o regiunea sau zonă urbană interdependentă.

Conceptul de subsidiaritate înseamnă că regiunile și zonele metropolitane sunt acum la acel nivel la care dezvoltarea și planificarea spațială europeană țintește și la care misiunile și obiectivele transnaționale pot fi realizate mai eficient. Multe dintre problemele de planificare teritorială strategică de la nivel european, precum sustenabilitatea, pot fi adresate numai la un nivel metropolitan.

Regiunile și zonele metropolitane împart probleme comune de schimbare economică, incluziune socială, extindere urbană, congestionarea traficului, viabilitatea și vitalitatea orașului și poluarea și daunele asupra mediului. De asemenea, acestea oferă oportunități pentru reînnoirea și regenerare, viața urbană de înaltă calitate și competitivitate economică. Aceasta se datorează faptului că aceste probleme sunt inter conectate, și echilibre trebuie atinse între ele, astfel încât planificarea și dezvoltarea teritorială efectivă este necesară la un nivel metropolitan.

În prezent METREX, cu ajutorul programelor Comisiei Europene, încearcă să stabilească un mai bun echilibru urban în Europa, acel echilibru de care se vorbește în Strategia Europeană de Dezvoltare Spațială și în principiile directoare ale Consiliului de Ministrii al Europei responsabil cu planificarea regională (CEMAT).

Zona Metropolitană București

Necesitatea realizării ZMB are ca scop și eficientizarea administrației publice locale, dezvoltarea aceteia fiind ținută în loc de sistemul actual de conducere, un sistem greoi în care autoritățile publice locală, în speță Primăria Municipiului București și Primăriile de sector au propriile planuri de dezvoltare bazate nu pe un program unitar ci ținând cont de educația profesională a primarilor .

Principalele probleme identificate care împiedică dezvoltarea durabilă și unitară a Bucureștiului sunt :

a) Existența a șapte bugete separate cu șapte ordonatori de credite diferiți

Premisă ce îngreunează mult coordonarea și corelarea proiectelor de infrastructură și dezvoltare durabilă ce ar trebui gândite la nivelul întregului oraș și nu separat pe sectoare. În cazul ZMB existența unui singur buget general consolidat și repartizarea banilor pe baza proiectelor de dezvoltare durabilă și unitară ar face ca discrepanțele economice cauzate printre altele și de împărțirea pe zone fiscale a Bucureștiului, să dispară (sectoarele care au suprafețe mai mari în zona centrală a Bucureștiului terminând deseori anul bugetar cu excedent în comparație cu sectoarele care au suprafețe mari în zona periferiei municipiului și care intră în zone cu fiscalitate redusă, deși nevoile și așteptările locuitorilor de la administrația publică sunt aceleași).

b) Împărțirea responsabilităților administrativ-teritoriale între Primăria Municipiului București și Primăriile de sector

În București atât Primăria generală cât și Primăriile de sector administrează prin serviciile de specialitate domeniul public/domeniul public privat al Bucureștiului (înțelegând prin asta străzi, parcuri, terenuri etc.), împărțire ce nu are la baza un program de dezvoltare unitar la nivelul Capitalei.

Dezavantajul acestui sistem dualist de conducere apare în momentul în care se pune problema dezvoltării unei zone (atât prin participarea Primăriei de sector cât și prin participarea doar a agenților economici privați sau a locuitorilor) prin îngreunarea sau chiar stoparea proiectelor, cauzată de diferențele dintre strategii, de programe aprobate, fiecare instituție încercând să dezvolte segmentul sau de responsabilitate, dezvoltare ce face parte dintr-un plan unitar de dezvoltare.

Oportunitatea finanțării unui program de dezvoltare într-un sector este îngreunată de existența unor zone ale domeniului public care nu sunt în administrarea Primărie de sector și pentru care sunt necesare diligențe separate, ori pentru a trece în administrarea Primăriilor de sector ori pentru a

demara concomitent și Primăria generală un program identic de dezvoltare, lucru aproape imposibil de realizat dar și ineficient din punct de vedere al dublei investiții într-o singură direcție.

Dezavantajul acestui sistem dualist pentru administrarea teritorială a aceluiași oraș nu face decât să creeze discrepanțe de dezvoltare.

Multitudinea de cazuri existente la nivelul Bucureștiului de zone dezvoltate parțial din cauza împărțirii competențelor de administrare teritorială nu face decât să creeze disconfort cetățeanului.

ZMB, prin politica de dezvoltare unitară și prin delegarea competențelor de administrare a domeniului public unui singur serviciu central, în baza unei strategii de dezvoltare și de administrare a domeniului public către sectoare, urmând a fi pus în practică de departamentele de specialitate din cadrul Primăriilor de sector, va duce la dezvoltarea unitară a Bucureștiului reducând discrepanțele actuale.

c) Relația de subordonare a Primăriilor de sector în fața Primăriei generale

Prin modul în care persoanele ajung în funcțiile de primar, între cele două noțiuni, de primar general și primar de sector, nu există diferențe, ambele funcții fiind de autoritate publică și ocupate în urma unor alegeri având la bază programe de dezvoltare prezentate electoratului.

Ineficiența apare din modul de funcționare a relațiilor între aceștia, o relație de subordonare a primarilor de sector celui general, primii având de multe ori piedici în punerea în practică a programelor pentru care au fost aleși, programe ce nu au un caracter unitar și nu coincid .

În funcție de pregătirea profesională, primarii aleg moduri diferite de dezvoltare. Identificăm două linii principale:

- una de formă, prin investiții masive în peisagistica urbană care dau rezultate imediate dar pe termen lung nu aduc îmbunătățiri majore calității vieții;

- o una de fond, prin investiții masive în infrastructură care au o durată mai mare de implementare și care se apropie de dezideratul de dezvoltare durabilă.

d) La nivelul Consiliilor locale și a Consiliului general apare problema existenței a două foruri cu statut de autoritate deliberativă.

ZMB propune prin Primarul Metropolitan ajutat în munca sa de managerii de sector și prin existența unei singure autorități deliberative – Consiliul Metropolitan - un sistem tehnocrat bazat pe programe de dezvoltare de lungă durată, o dezvoltare armonioasă din toate punctele de vedere.

e) Existența controlului serviciilor publice locale la nivelul Primăriei generale

Prin servicii publice de interes local înțelegem : APA NOVA București; Serviciul de salubritate, RADET, Luxten, RATB, Metrorex, Enel, Distrigaz

Activitatea serviciilor publice de interes local are o importanță deosebită în rolul dezvoltării societății din toate punctele de vedere, venind în sprijinul nevoilor locale și în paralel cu acestea.

La nivelul Capitalei se simte nevoia unor strategii de dezvoltare aplicate pentru București și în relația acestuia cu factorii externi (orașe, comune, strategiile naționale de dezvoltare) în baza datelor primite din teritoriu, a nevoilor și realităților locale apărute în urma programelor de investiții sau a migrației populație atât în interior cât și din exterior.

Controlul și planificarea strategiilor de dezvoltare la nivelul Bucureștiului nu au nici o conexiune cu realitățile de la nivelul sectoarelor. Acest control aparține atât Primăriei Municipiului București cât și diverselor autorități, instituții și ministere .

Situația actuală a strategiilor de dezvoltare a serviciilor publice este următoarea :

Apa Nova București – concesionarul unic pentru servicii de apă și canal, nu are o strategie actuală de dezvoltare a rețelei ce avea la bază doar HCGMB 273/1998, (privitoare la strategia de restructurare și care a stabilit ca soluție optimă concesionarea serviciilor publice de alimentare cu apă și de canalizare ale Municipiului București) și obligațiile din contractul de concesionare.

RADET – nu are și nu a avut o strategie de dezvoltare până la nivelul anului 2009, în prezent urmând a fi pusă în dezbatere o astfel de strategie.

SALUBRIZARE - la nivelul Municipiului București, strategia de dezvoltare și actualizare a normelor de salubritate ale Municipiului nu este reactualizată, aceste norme având la bază o hotărâre ce răspundea nevoilor anului 2005 (HCGMB 147/2005 privind normele de salubritate și normele de igienizare ale Municipiului București).

RATB și METROREX – respectiv cei doi furnizori principali de transport local se află în subordinea a două autorități diferite (Primăria Municipiului București și Ministerul Transporturilor) nu au o strategie de dezvoltare comună la nivelul Bucureștiului. Această apartenență la instituții diferite cu programe de dezvoltare diferite (Primăria Municipiului București cu programe de dezvoltare locală și Ministerul Transporturilor cu programe guvernamentale).

Problemele principale ale rețelei de transport public în București sunt următoarele:

- (d) o rețea relativ densă și diversificată de servicii de transport public;
- (e) motorizarea este în creștere și aproape întreaga rețea de drumuri este congestionată în timpul celor două vârfuri de trafic ale unei zile lucratoare;
- (f) lipsa de certitudine privind timpul de sosire este în creștere pentru cei care utilizează transportul public de suprafață;
- (g) calitatea serviciului de transport public este una scăzută în termeni de:
 1. frecvența vehiculelor la orele de vârf;
 2. nivelul de ocupare al vehiculelor;
 3. segmentarea liniilor de transport;

4. așteptarea destul de lungă în punctele de transfer;
 5. lipsa unui sistem integrat de taxare.
- (h) mașina personală devine din ce în ce mult un “bun de statut”;
- (i) lipsa unui program coerent de educație privind un program sustenabil de transport;
- (j) lipsa informațiilor publice privind diferitele oportunități de transport public;
- (k) cele două modalități de tranzit urban cu infrastructura dedicată (Metroul ușor și metroul subteran) nu își utilizează întreaga capacitate de tranzit.

3. Modalități de implementare a proiectului ZMB

a) Participarea actorilor publici și privați din toate domeniile, care să fie informați în prealabil referitor la conceptul și practicile legate de zone metropolitane și alternativele care pot fi luate în calcul.

În această primă fază are loc expunerea proiectului pentru dezbatere publică fiind vizată îmbunătățirea proiectului în urma discuțiilor și amendamentelor aduse de fiecare parte interesată.

În urma dezabaterii publice se va realiza o formă cât mai apropiată de dezideratele unei Zone Metropolitane Bucureștene.

b) Fiecare comunitate să își stabilească prin consultări publice și dezbateri, propriile priorități și nevoi înainte de a se angaja în orice tip de negociere referitoare la propria participare în construirea ZMB.

Fiecare comunitate locală, înțelegând aici sectoarele, au obligația de a realiza un audit atât la nivelul administrației publice de sector cât și în relația cu cetățenii pentru a putea prezenta un plan real al nivelului de dezvoltarea locală și a necesităților de dezvoltare dar și a costurilor, pe termen scurt și lung pentru a atinge standardele europene de calitate a vieții.

c) Constituirea unui organ executiv permanent care să beneficieze de un buget propriu și de resursele umane și materiale necesare coordonării activităților în cadrul pregătirii implementării ZMB.

Pentru punerea în practică a implementării ZMB este nevoie de înființarea un instituții independente și tehnocrate cu buget propriu, formată din specialiști în administrație publică locală și centrală, juriști, reprezentanți ai societății civile, specialiști în finanțe publice, care să poată pune în aplicare prin resurse proprii modalitățile teoretice și practice a ZMB. Aceasta instituție își va desfășura activitatea pe o perioadă de timp limitată, asigurând implementarea treptată a noii forme de administrare.

d) Identificarea nevoilor locale de dezvoltare prin consultare și elaborarea unei strategii metropolitane prin armonizarea strategiilor locale.

e) Necesitatea unei informări asupra implicațiilor zonei metropolitane.

Zona metropolitană propune schimbări majore ale activității administrației publice locale din toate punctele de vedere : management, organizare, responsabilitate, jurisdicție și dezvoltare.

Pentru a putea fi demarat noul sistem are nevoie să își definească atât programele de aplicare cât și riscurile unei schimbări în modul de funcționare intern (aparatur administrativ) cât și extern (relația cu autoritățile centrale dar și cele locale învecinate, societatea civilă, mediul economic și de afaceri), definire ce poate fi făcută prin adoptarea unei serii de proceduri de lucru/comunicare care să plece de la nevoile metropolitane spre celelalte nevoi (regionale, naționale).

f) Realizarea unor studii urbanistice pentru armonizarea planurilor de urbanism și corelarea acestora cu obiectivele și strategia de dezvoltare metropolitană

g) Realizarea unui plan urbanistic general care să răspundă tuturor cerințelor și condițiilor de interes, de mediu, de specific al localităților

h) Stabilirea strategiei de realizare a ZMB, care să cuprindă pașii necesari a fi parcurși, termenele de realizare a fiecărui obiectiv, etc

Structura organizatorica a ZMB

Structura organizatorică:

- Un primar al metropolei
- 6 viceprimari ai metropolei (primii 6 de pe lista de consilieri metropolitani)
- Consilieri metropolitani

Rolul primarului metropolitan

Primarul metropolitan este responsabil de planificarea strategică, și în particular de crearea strategiei de dezvoltare teritorială a Bucureștiului. Aceasta asigură un cadru general strategic pentru cadrul de dezvoltare uniform și coerent la nivelul întregii metropole și menținerea unei unități în planurile de dezvoltare.

Este foarte important ca primarul să aibă puterile necesare asigurării implementării strategiei de dezvoltare teritorială. Prin urmare, primarul va avea puterea de a modifica direct schemele de dezvoltare locală ale sectoarelor. În plus, anumite cereri de planificare trebuie să fie supuse atenției primarului datorită importanței potențialului strategic de planificare pentru București. Primarul ar urma să aibă putere discreționară de a asuma jurisdicție asupra unui număr de cereri de planificare de o importanță strategică pentru oraș și să decidă asupra lor în locul sectorului. Primarul trebuie să fie însărcinat cu puterea de a obliga un sector să refuze a cerere de planificare acolo unde nu are în jurisdicție cererea, dacă el consideră că a aproba acel proiect ar fi contrar strategiei de dezvoltare teritorială sau ar prejudicia implementarea sa sau ar fi contrarie bunei planificări strategice în București.

Primarul este responsabil de asigurarea respectării intereselor în ceea ce privește planificarea strategică este luată în considerare în politicile și deciziile de la nivelul de guvernare central și local sau alte instituții relevante.

Îndatoriri generale ale Primarului:

1. Promovarea dezvoltării economice și crearea bunăstării în București
2. Promovarea dezvoltării sociale în București
3. Promovarea îmbunătățirii mediului în București

În pregătirea sau revizuirea strategiilor sale, primarul trebuie să țină cont pe lângă aceste scopuri principale, și de principiul egalității de oportunitate pentru toți cetățenii pentru :

- nevoia de a asigura consistența în politicile naționale
- nevoia de a asigura coordonare între strategiile pregătite de primar
- resursele disponibile pentru implementarea strategiilor
- efectul asupra sănătății
- efectul asupra schimbărilor de climă și consecințele acestora
- atingerea dezvoltării sustenabile în București.

Strategia de dezvoltare teritorială

Strategia de dezvoltare teritorială oferă oportunitatea unei abordări integrate pentru a modela viitoarele direcții și modele de dezvoltare. Aceasta ar trebui să ofere un cadru teritorial comun pentru toate strategiile (dezvoltare teritorială, transport, Agenția de Dezvoltare București, managementul deșeurilor municipale, calitatea aerului, poluarea fonică, planul de acțiune pentru protejarea biodiversității, cultură, sănătate, urbanism, schimbări climatice) și politicile primarului., precum și pentru cadrul de dezvoltare locala.

Strategia de dezvoltare locală trebuie să continue politicile generale ale primarului pentru dezvoltare și utilizarea teritoriului în București, dar ar trebui să

integreze și elementele spațiale de transport, dezvoltare economică, de mediu și alte strategii pentru București, aducându-le împreună într-un cadru singular și comprehensiv. Ar trebui să adopte o abordare integrată, îmbrățișând toate aspectele planificării fizice, dezvoltarea infrastructurii și alte politici care afectează sau sunt afectate de distribuția activităților.

Făcând asta ar trebui să ajute la asigurarea unei coordonări eficiente și o concentrarea activităților și resurselor, și o abordare consistentă și holistică pentru îndeplinirea obiectivelor politicii. Ar trebui să contribuie la atingerea în București a unei dezvoltări sustenabile, a unei economii sănătoase și a unei societăți inclusive.

Pentru a asigura un cadru sustenabil pentru dezvoltare și pentru deciziile de investiții este nevoie de asumarea unui plan pe o perioadă de 20 de ani.

Strategia de dezvoltare teritorială trebuie să rezolve probleme care sunt de importanță strategică pentru București. Deși nu poate fi găsită o definiție comună pentru “importanța strategică”, strategia de dezvoltare teritorială ar trebui să se concentreze asupra unor domenii de importanță mai mult decât locală și să nu se preocupe cu probleme care pot fi rezolvate mai eficient la nivel de sector prin cadrul de dezvoltare locală.

Strategia de dezvoltare locală nu trebuie să fie exhaustivă în abordarea sa. Aceasta nu ar trebui să excludă încorporarea politicilor detaliate acolo unde este cazul, dar este important ca strategia de dezvoltare locală să asigure un cadru clar evitând detaliile inutile și nepotrivite. Politicile din strategia de dezvoltare locală vor fi folosite pentru determinarea cererilor de planificare. Aceasta ar trebui să îl sprijine pe primar să exercite o influență reală, efectivă și punctuală în problemele importante, minimizând cauzele de conflict și întârziere și riscul de interferențe în problemele pe care sectoarele le pot rezolva mai eficient.

Sistemul de planificare este dinamic și sunt necesare consultații cu privire la modificările teritoriale. Nu va fi întotdeauna posibilă sincronizarea calendarelor de activități dintre politicile regionale și crearea de politici de planificare locală.

Acesta însă nu ar trebui să fie un pretext pentru lipsa de acțiune sau pentru a spune ca e prematur să elaborezi o anume politică.

Cerințele strategiei de dezvoltare locală

- să stabilească o strategie teritorială în forma politicilor și propunerilor, susținute de justificări raționale;
- să identifice clar acele politici și propuneri care se leagă de dezvoltarea și utilizarea teritoriului ce trebuie să se regăsească în cadrul de dezvoltare locală;
- să ilustreze strategia, incluzând conținutul relevant, oportunitățile și propunerile , într-o diagramă cheie;
- acolo unde este necesar, să încorporeze ținte și praguri sau indicatori de performanță pentru a măsura aplicarea strategiei;
- să fie exprimată într-o formă care să faciliteze monitorizarea și reviuirea strategiei;

Conținutul detaliat al Strategiei de dezvoltare locală este atribuția primarului. Totuși în termeni generali ar trebui să atingă toate problemele cu o dimensiune de dezvoltare teritorială pe care primarul o consideră de o importanță strategică pentru capitală.

Rolul viceprimarilor metropolei – Subdiviziunile teritoriale - Sectoarele

Viceprimarii ZMB fac parte dintre Consilierii Metropolitanii aleși și au prerogativele delimitate pentru fiecare sector. Viceprimarii sunt persoanele din echipa primarului responsabile de implementare programului asumat de către Primarul Metropolei la nivelul subdiviziunilor teritoriale. Ele sunt responsabile pentru pregătirea cadrului local de dezvoltare, acesta însă trebuie să fie în conformitate generală cu strategia de dezvoltare teritorială a primarului general. Sectoarele sunt de asemenea responsabile de determinarea tuturor cererilor de planificare cu excepția domeniilor în care primarul a preluat jurisdicția .

Fiecare viceprimar are în subordine un aparat propriu, tehnico . administrativ, cu care va duce la bun sfârșit implementarea strategiei de dezvoltare a metropolei.

Planurile de sector

Primarul poate de asemenea să direcționeze autoritatea locală de planificare pentru a pregăti revizuirea în planurile locale de dezvoltare. Această împuternicire este direcționată către asigurarea direcției unitare de dezvoltare prin revizuirea la nivel de sector a schimbărilor indicate și este direct coordonată de către viceprimarul responsabil de fiecare sector în parte.

Chestiunile avute de în vedere de către primar în analiza planului local de dezvoltare sunt:

- în ce măsură planul local de dezvoltare ia în considerare într-o manieră adecvată prioritățile locale, regionale și naționale
- dacă planul local de dezvoltare este realist în termeni de program propus
- dacă planul local de dezvoltare este realist în termeni de buget alocat.

Servici publice metropolitane

Așa cum reiese din dezavantajele actualui sistem administrativ, lipsa unor programe coerente, unitare, durabile și bazate pe realitățile cotidiene ale orașului dar și prin coordonarea și controlul acestor și de alte instituții, altele decât cele locale au dus la imposibilitatea realizării unei coerențe de dezvoltare la nivel de infrastructură rutieră și transport, infrastructura pentru dezvoltarea utilităților publice locale și de protecție a mediului.

Se pot contura mai multe linii prioritare de dezvoltare a serviciilor publice metropolitane:

1. dezvoltarea infrastructurii rutiere și de transport
2. dezvoltarea infrastructurii de utilități publice (apă/canal, termoficare, energie electrică și gaze naturale)

3. dezvoltarea durabilă a condițiilor de mediu (salubritate/mediu)

Modalitatea de punere în practică a acestor linii este prin constituirea unor autorități metropolitane subordonate direct primarului metropolitan.

Această formă de subordonare va răspunde nevoilor de dezvoltare ale metropolei prin coerența deciziilor și planurilor, adaptate și la nevoile exterioare ale metropolei. Aceste autorități vor prelua, acolo unde este nevoie, din îndatoririle și obligațiile autorităților de reglementare la nivel național a capitolelor care au legătură directă cu dezvoltarea locală.

Controlul respectării programelor celor trei autorități este realizat de instituțiile de sector, acestea raportând direct stadiul proiectelor și nevoile reale din teritoriu.

Un alt aspect al actualei forme de organizare este îmbunătățirea relațiilor cu mediul economic prin actualizarea permanentă a dezvoltării în plan local (sectoare).

Atunci când Bucureștiul își va exploata în întregime potențialul dezvoltator, următoarele caracteristici ale economiei orașului vor fi resimțite ca fenomene concomitente ale acestei dezvoltări:

- forța de muncă extrem de calificată;
- selecție totală a afacerilor și serviciilor profesionale;
- firme angajate pe scară continentală și internațională;
- un mediu care favorizează localizarea firmelor mici și mijlocii;
- acces adecvat la un capital pe acțiuni și la finanțare;
- amplasamente industriale și spații atractive pentru birouri;
- un mediu de reglementare plin de susținere;
- legături efective și eficiente între sectorul public și privat;
- infrastructură strategică de transport și telecomunicații către piețe și o bună conectivitate internă;
- un centru al orașului de importanță europeană;
- facilități pentru găzduirea unor evenimente diferite, recunoscute național și internațional;
- reputația de centru de cercetare, dezvoltare și inovație avansate;

- reputația de zonă care beneficiază de servicii de bună calitate și care dispune de o administrație eficientă;
- servicii și infrastructură culturală sofisticate;
- o gamă largă de posibilități rezidențiale de bună calitate;
- reputația de excelență și responsabilitate ecologică;
- stimulente financiare puse la dispoziția orașului;
- inovații în firme și organizații;
- impactul politicilor guvernamentale naționale, incluzând suportul strategic pentru dezvoltarea națională urbană și puterile și resursele alocate orașelor.

Din acestea, șase trăsături sunt esențiale pentru realizarea acestui potențial dezvoltator:

- (a) diversitatea economică;
- (b) forța de muncă bine pregătită și calificată;
- (c) conectivitatea internă și externă;
- (d) capacitatea strategică de mobilizare și implementare a strategiilor de dezvoltare pe termen lung;
- (e) inovații în firme și organizații;
- (f) calitatea vieții- socială, culturală și de mediu.

(a) Diversitatea economică

În fața schimbărilor economice, cel mai bine rezistă orașele a căror economie depinde de mai puțin de un sector. Experiența la nivel european demonstrează că nevoia de diversificare și adâncire a aspectelor puternice deja existente sunt esențiale, lucrând cu ceea ce se află deja la îndemâna și modernizând permanent.

(b) Forța de muncă bine pregătită și calificată

Acest capitol este unul deosebit de important, având în vedere că realitățile pieței demonstrează că economiile moderne devin din ce în ce mai dependente de sectoarele intensive ale cunoașterii.

Ce ne interesează în mod deosebit legat de acest aspect, este relația dintre furnizorii și beneficiarii acestei forțe de muncă din universități, institute de cercetare, guvern și sectoarele private.

Dezvoltarea și progresul au la bază și acest aspect al relației de muncă corespunzătoare între cercetare și factorii de decizie.

(c) Conectivitatea internă și externă

Din nou, făcând apel la experiența europeană în materie de dezvoltare urbană, observăm că orașele cu cel mai mare succes dispun de o infrastructură fizică și electronică ce este capabilă să susțină schimburile comerciale, serviciile și transportul persoanelor în mod rapid și eficient. Conexiunile externe sunt importante deoarece exportul rămâne un factor critic al dezvoltării economice. Prin urmare, aeroporturile devin de o importanță crucială.

(d) Capacitatea strategică de adoptare a deciziilor

Deși aducem în discuție destul de des experiența internațională, îndeosebi europeană, în dezvoltarea economică și urbană a centrelor metropolitane, nu putem scăpa din vedere faptul că strategiile privind dezvoltarea trebuie să fie adaptate înainte de a fi implementate. Temele generale promovate la nivel național trebuie însă păstrate, teme precum: viziunea de ansamblu, conducerea coerentă, parteneriatul între diverșii factori de decizie și politica pe termen lung.

(e) Inovațiile din firme și organizații

Patru aspecte conduc la dezvoltarea economică regională și urbană:

- investiții în echipament fizic bazat pe cunoștințe teoretice;
- investiții în cercetare și educație;
- investiții în inovații;

- productivitatea muncii.

Industria bazate pe cunoștințe reprezintă cheia inovației și a dezvoltării unor standarde mondiale de trai. Inovația se definește drept introducerea unui proces nou sau modificat, a unui serviciu sau unei forme de organizare pe piață. OECD estimează că între 1970 și 1995 mai mult de jumătate din creșterea totală a produselor din lumea dezvoltată a reprezentat efectul inovațiilor. Și ținând cont de faptul că cele mai multe activități economice se concentrează în regiunile urbane, cunoștințele și inovațiile sunt două dintre cele mai semnificative contribuții aduse la creșterea economică și a competitivității orașelor. Modul de administrare a sistemelor locale de inovații poate face diferența în ceea ce privește performanța economică a regiunilor urbane.

(g) Calitatea vieții

Un oraș cu un mediu bun, cu arhitectură distinctivă, cu facilități culturale, cu acces la diferite frumuseți ale naturii oferă un mediu ambiant cu mult mai plăcut pentru locuitorii săi, sporind la gradul general de satisfacție al acestora.

Atuurile Bucureștiului în cursa pentru dezvoltarea economică a regiunii metropolitane sunt:

- potențialul rețelelor regionale;
- gradul de calificare a forței de muncă și punctele forte ale școlilor, pregătirii vocaționale și universitare;
- produsele universităților și bogăția instituțiilor lor de cercetare și dezvoltare;
- bun acces la piața europeană și globală;
- structura economică echilibrată și multi-sectorială, caracteristică profilului de capitală;
- extinderea aglomerației urbane aflate în proces de dezvoltare.

Autoritățile Metropolitane

- I Autorități Metropolitane de Transport și Infrastructură Rutieră
- II Autoritatea Metropolitană de Utilități publice
- III Autoritatea Metropolitană de Mediu și Salubritate

I Autoritatea Metropolitană de Transport și Infrastructură Rutieră va fi subordonată direct Primarului Metropolitan, urmând a fi alcătuită din :

Administrația străzilor

RATB

METROREX

Transport internodal

Scopul : planificare, dezvoltare unitară, coordonare, administrare și întreținere locală a infrastructurii de transport public, managementul traficului și integrarea tarifară a transportului.

Prin subordonarea directă a acestor trei factori esențiali în dezvoltarea armonioasă a unui oraș în fața Primarului este asigurată coeziunea proiectelor de dezvoltare. Prin această formă de concentrare a principalelor aspecte ce tin de traficul metropolitan se trace automat la implementarea cu succes a proiectului de Management al Traficului.

Atracția transportului public în ZMB poate crește și o parte din utilizatorii de mașini vor fi motivați să încerce rețeaua de transport public dacă nivelul ei de calitate va crește.

Abordările moderne în domeniul planificării transportului public urban și suburban definește crearea sistemului multimodal ca un obiectiv strategic. Transportul multimodal este o abordare relativ nouă a transportului unde prin folosirea diferitelor mijloace de transport/vehicule specifice pentru diferite modalități de transport, rezultatul fiind optimizarea costurilor și scurtarea duratelor.

Creșterea cerințelor de transport în timp și spațiu, corelată cu creșterea preferințelor consumatorilor va face transportul unimodal tradițional mai puțin

atractiv și ineficient. În prezent, aproximativ 48% din transportul de persoane se desfășoară într-o manieră multimodală.

Optimizarea timpului de planificare a transferului în orare implică determinarea de timpuri de rezervă optimizate. Sistemul multimodal poate fi implementat prin coordonarea dezvoltării, operării și politicilor și trebuie să fie obținut indiferent de număr, proprietate și subordonarea operatorilor de transport. Sisteme care sunt complementare una față de alta, stații intermodale localizate în punctele nodale ale Bucureștiului, transfer facil și rapid între mijloacele de transport, carduri de transport intermodal, sunt factorii, care combinați, transformă transportul public într-unul intermodal.

Totuși, trebuie menționate câteva dintre slăbiciunile majore ale sistemului, precum starea precară a materialului rulant, rețeaua de metrou și tramvai existentă care nu corespunde nevoilor în creștere, lipsa de coordonare între metrou și transportul de suprafață care duc la defecte operaționale, calitatea proastă a stațiilor și opririlor, și capacitatea totală care nu poate face față cererii.

Coordonarea tuturor operatorilor ar trebui realizată de o autoritate independentă și unică.

Ținta este dezvoltarea unei decizii pentru transferul managementului în sistemele de transport multimodale mixte, incluzând planificarea sincronizării optime între vehicule la punctele de transfer. Rezultatele ar putea fi apoi folosite în optimizarea timpilor de rezerva la transfer și tehnicile de optimizare a ghidării călătorilor. Planificarea optimă combinată cu controlul operațional și de supervizare este necesară pentru a îmbunătăți și a menține calitatea oportunităților de transfer, atât la punctele de transfer între magistrale cât și intrermodale.

Utilizând capabilitățile unui sistem modern de informații poate fi atins un nivel semnificativ mai înalt al informațiilor pentru pasageri și controlul traficului. Viitorul sistem de călătorii multimodal va oferi următoarele valori:

- servicii de transport multimodal sincronizate;
- informații omniprezente despre timpii de călători, costuri și condițiile reale de trafic;

- sisteme avansate de control al traficului și a operațiunilor;
- sistem integrat de colectare a taxelor de călătorie.

Rolul autorității nu este unul de limitare a deciziilor fiecărui operator. Aceștia trebuie să își dimensioneze propriile strategii în sectoarele de transport și domenii de servicii.

Principalul rol al acestei autorități va fi acela de a asigura un echilibru just între interesele prestatorilor de servicii și interesul public general, care ar genera eficiență și eficacitate a serviciilor de transport public. Fără politici asociate adecvate eficacitatea inovațiilor în transportul public vor fi reduse.

Situația actuală în București, unde cele două unități deținute de stat care asigură servicii de transport public sunt subordonate la două structuri administrative distincte (Ministerul Transporturilor și Primărie) nu este fără precedent, fără a fi însă nici o situație comună. În majoritatea orașelor mari, transportul public de suprafață și sistemul de metrou sunt derulate de aceeași organizație. Totuși în cazul multor altor operatori, aceștia sunt integrați într-un sistem care pare a fi un sistem singular pentru utilizatorii săi.

În timp ce transportul din București este bun încă mai sunt multe slăbiciuni în sistem. Între acestea se plasează și separarea instituțională a celor doi operatori urbani (RATB și METROREX), una dependentă de municipalitatea Bucureștiului, și cealaltă de Ministerul de Transport. Mai multe încercări au fost făcute în direcția integrării transportului urban, inclusiv crearea unui grup de lucru comun, și instalarea unui sistem de taxare armonizat pentru transportul urban.

Măsurile care sunt în prezent în desfășurare sunt în principal direcționate către restructurarea celor două unități RATB și METROREX și crearea unei Autorități de Transport Metropolitan responsabilă cu coordonarea și descentralizarea operațiunilor de transport public în București. Beneficiile vor fi :

- creșterea responsabilității operatorilor implicați în transportul multimodal;
- costuri scăzute ale administrării transportului;
- scăderi substanțiale în timpii de transport pentru pasageri și timpii planificați pentru sosiri ale altor vehicule de transport.

În scopul realizării măsurilor instituționale cheie enunțate mai sus, s-au efectuat studii pentru a evalua modele de organizare și de performanță în orașe europene mai mult sau mai puțin asemănătoare Bucureștiului, în ceea ce privește mărimea, cum ar fi: Budapesta, Praga, Viena și Barcelona, utilizând analiza comparativă.

Principalii pași îndepliniți până acum în implementarea conceptelor europene de transport public în București sunt:

- identificarea și contractarea asistenței financiare pentru crearea Autorității de Transport Metropolitan în zona București;
- un sistem integrat de colectare a taxei de călătorii, deja implementată, de asemenea finanțată din surse externe;
- reabilitarea stocului rulant, pentru transportul suprateran cât și pentru cel subteran; calitatea vehiculelor de transport public din transportul urban (autobuze, tramvaie, trolebuze și metrouri) a fost îmbunătățită prin acțiuni comune între România și firme cu capital strain;
- crearea unui cadru legal pentru dezvoltarea de proiecte în parteneriat public-privat;

Alte aspecte care trebuie să fie incluse în viitoarele politici pentru dezvoltarea transportului public în București sunt următoarele:

- un diagnostic extins și cuprinzător al problemelor de transport public;
- măsuri de politică a parcarilor și efectele lor asupra călătoriilor în scop de serviciu și fluxurile de trafic;
- acceptarea de costurile marginale în stabilirea prețurilor pentru transportul public pentru utilizatori, în loc de costuri de la locul de muncă folosind mașinile personale;
- nu în ultimul rând, punerea în aplicare a noilor concepte de "turism tur de vizite", în abordarea generală a transportului public;

În abordările viitoare, odată ce Autoritatea de Transport a Bucureștiului va deveni operațională, un diagnostic complet și extins a problemelor de transport public va fi realizată. În consecință, o strategie globală pentru transportul public va fi adoptată, legată de viitoarea dezvoltare a zonei și care va optimiza condițiile

de transport public din București, cu scopul de a spori satisfacția tuturor actorilor implicați în procesul de transport: operatori, administratori de companii publice, pasageri și instituții financiare.

Descentralizarea unităților care coordonează transportului public în București, în prezent coordonată de Ministerul Transporturilor și Primăria București, dezvoltarea de oportunități cuprinzătoare în ceea ce privește privatizarea serviciilor de transport sunt factorii cheie în ceea ce privește operațiile Autorității de Transport Metropolitan București.

Începând cu stabilirea de obiective funcționale și cu stabilirea unei metode de organizare pentru Autoritatea de Transport Metropolitan București și incluzând stabilirea de relații cu diverșii operatori, și o cooperare internațională extinsă sunt bazate pe bunele practici europene.

II Autoritatea Metropolitană de Utilități Publice are drept scop urmărirea și gestionarea strategiilor de dezvoltare ale societăților și regiilor ce prestează servicii publice precum și planificarea proiectelor de dezvoltare unitară prin adaptarea programelor principalilor furnizori de utilități la nevoile metropolei, prin actualizarea anuală a acestor programe în funcție de stadiul proiectelor aflate în lucru și de realitățile cotidiene.

III Autoritatea Metropolitană de Mediu și Salubritate

Scopul acesteia este de a implementa politicile metropolitane dar și cele europene într-un ritm accentuat, unitar și durabil printr-o mai bună gestionare la nivel central a informației primite din teritoriu prin realizarea și actualizarea anuală a unei strategii metropolitane unitare de salubritate și îmbunătățire a calității vieții locuitorilor .

Modul de finantare a ZMB

Pe plan european se manifestă un interes sporit pentru descentralizarea financiară și macroeconomia administrației publice. În centrul dezbaterilor și a reformelor instituționale realizate în ultimii 20 de ani, au stat următoarele aspecte:

- majoritatea serviciilor sectorului public trebuie oferite de administrația locală deoarece beneficiile sunt localizate, iar costurile sunt reduse (economia de scară);
- guvernul central trebuie să ofere numai servicii exclusiv naționale (apărare, politică externă), acolo unde preferințele locale nu pot fi operaționalizate;
- administrația locală trebuie să se limiteze la acele servicii pe care piața nu reușește să le ofere pentru fiecare comunitate locală și pentru care aceasta plătește printr-un nivel scăzut al taxelor locale;
- legătura stransă dintre descentralizare și dezvoltare economică;
- economiile de scară în opoziție cu descentralizarea;
- concentrarea administrațiilor locale;
- beneficiile unei reprezentări publice mai bune.

Cele două fațete ale descentralizării financiare în domeniul administrației publice locale sunt: încredințarea responsabilității cheltuielilor și încredințarea veniturilor necesare. Aceste aspecte trebuie tratate unitar și corelat, deoarece altfel există riscul apariției unor tensiuni grave atât la nivelul capacității administrației publice locale de a-și îndeplini sarcinile, cât și la nivelul presiunilor asupra echilibrului bugetului de stat. În primul rând trebuie stabilit domeniul responsabilităților transferate în competența administrației locale, iar apoi, în funcție de mărimea acestuia, trebuie determinat volumul veniturilor alocate și, mai ales, modul în care se va face acest lucru.

Analiza actualei stări de fapt în domeniul finanțării autorităților publice locale și regionale relevă că tendințele principale pe plan european, ce vor deveni realitate în viitorul apropiat, se referă la :

- (l) clarificarea raporturilor dintre administrația centrală și cea locală/regională;
- (m) reforma modului de furnizare a serviciilor publice la nivel local-privatizarea acestora;
- (n) facilitarea accesului administrației publice locale/regionale la piața financiară și trecerea la finanțarea pe bază de proiect de investiții;
- (o) necesitatea dezvoltării piețelor financiare naționale;
- (p) claritate în ceea ce privește procedurile de faliment ale administrațiilor locale/regionale;
- (q) administrațiile locale și regionale se confruntă în acest moment cu provocarea bunei gestiuni ceea ce înseamnă: audit intern de calitate, proceduri contabile mai clare și transparente;
- (r) autoritățile locale/regionale din Uniunea Europeană sunt supuse unor presiuni mari și unei constrângeri bugetare dure, pentru a-și reduce nivelul datoriei în vederea încadrării în criteriile Tratatului de la Maastricht.

Finanțarea programelor și proiectelor de dezvoltare reprezintă, în funcție de complexitate, o sarcină dificilă pentru administrația locală. Prin scară și valoarea lor financiară, proiectele urbane depășesc adesea puterea bugetului local și reclamă mecanisme financiare complexe, deci o finanțare alternativă, adică mai mult decât o finanțare din surse proprii.

În contrast cu înregistrările contabile care sunt retrospective, un buget este un proiect despre viitoarele venituri și cheltuieli. Un buget este folosit ca metodă de a controla tranzacțiile financiare, dar și ca un instrument de management și planificare. Planificarea activităților și obiectivele fiecărui serviciu sunt, de asemenea, incluse în buget.

În tabelul de mai jos sunt descrise trei tipuri de bugete operaționale (periodice), și anume:

- bugetul pe categorii de venituri și cheltuieli;
- bugetul bazat pe performanțe;
- bugetul pe programe.

Un buget poate fi o combinație a mai multor tipuri din cele prezentate. Normal, bugetele locale sunt planificate și aprobate pe baza categoriilor detaliate de venituri și cheltuieli. Fiecare tip de buget operațional diferă în funcție de felul în care sunt alocate fondurile pentru acoperirea cheltuielilor și de orientarea bugetului: control, eficiența managementului sau planificare, performanței financiare și operationale, dar cele două bugete se axează pe lucruri diferite. Un buget bazat pe performanță pune accentul pe eficiența managementului, în timp ce un buget pe programe subliniază beneficiile pe care comunitatea locală le câștigă de pe urma cheltuielilor făcute de autoritatea locală.

5.1 Tipuri de bugete

TIP DE BUGET	CARACTERISTICI	CRITERIU
Pe categorii de venituri și cheltuieli	Cheltuielile și veniturile sunt raportate la articolele bugetare	Control
Bazat de performanță	Cheltuielile și veniturile sunt raportate la rezultatele muncii	Eficiența managementului
Pe programe	Cheltuielile și veniturile sunt raportate la scopurile publice	Planificare/Impact

Bugetul bazat pe performanță

Un buget bazat pe performanță alocă sume de bani diferitelor programe din cadrul organizației, dar și detaliază nivelul de calitate al serviciilor care sunt prevazute în buget. Calitatea serviciilor este identificată folosindu-se niveluri de

performanță. Pe lângă costurile de control, orientarea prioritară a acestui tip de buget este de a îmbunătăți managementul intern al programului serviciile administrației locale. Nivelurile relative ale serviciilor și fondurile consumate pe diferite activități arată care sunt prioritățile municipalității. În afara faptului că furnizează informații legate de evaluarea cantității, calității și productivității bugetului municipal, acest buget asigură suficiente informații autorităților locale pentru a decide dacă prioritățile sunt corect stabilite.

Bugetul pe programe

Bugetul pe programe se diferențiază de bugetul tradițional în ceea ce privește pregătirea, analizarea și prezentarea bugetului. În loc să se axeze pe ceea ce o administrație locală achiziționează, un buget pe programe alocă sume de bani programelor mari, axându-se pe rezultatele ce se așteaptă a se obține în urma desfășurării activităților și serviciilor. Domeniile programelor identificate, de obicei, de către autoritățile locale sunt lucrări publice, servicii de recreere, servicii sociale și de gospodărie comunală. Punctul de referință al elaborării bugetului de programe este faptul că permite reprezentanților administrației locale să gândească bugetul într-o manieră care lasă loc îmbunătățirii sistemului decizional privind obiectivele organizației. Într-un buget de programe, veniturile și cheltuielile se leagă de obiectivele comunității stabilite pe o perioadă de mai mulți ani și formulate prin declarații de politică financiară. Un buget pe programe identifică rezultatele anticipate ale acestor investiții. Beneficiile obținute în urma folosirii unui buget pe programe ca un instrument primar de operare a finanțelor publice sunt:

- datele financiare sunt prezentate într-un mod transparent;
- se încurajează o administrare locală mai eficientă și mai coordonată;
- axarea bugetului pe prioritățile comunității și pe posibilitățile financiare ale acesteia.

Aceste două tipuri de buget se elaborează în funcție de obiectivele propuse în condițiile lărgirii orizontului de referință la un număr mai mare de ani. De la un buget de mijloace, care are o finanțare anuală, se trece la bugetul de programe,

în care se înscriu cheltuielile legate de realizarea unor obiective pe termen mediu și lung.

Bugetul pe programe reflectă ansamblu cheltuielilor pentru un obiectiv cu repartizarea creditelor bugetare ce se deschid anual în scopul propus.

Pentru a aprecia oportunitatea cheltuielilor publice se pornește de la comparația dintre costuri și avantajele actualizate ale realizării unui obiectiv. Acest criteriu de bază al elaborării bugetelor în aceste moduri este completat cu ipoteza repartiției optime a veniturilor. În acest scop, este necesară structurarea cheltuielilor fiecărei instituții publice pe programe specifice atribuțiilor acesteia, precum și formularea de criterii concrete de performanță adaptate la particularitățile fiecărui sector de activitate pentru evaluarea eficienței, eficacității și economicității programelor cu finanțare bugetară și pe ansamblul bugetului.

5.2 Parteneriatele public – privat

Parteneriatul reprezintă, într-o accepție generală, o relație de strânsă colaborare între două sau mai multe părți având obiective comune, specifice, bine articulate și responsabilitățile corect și bine distribuite, unde riscurile, costurile și profitul sunt împărțite în mod egal.

Construirea unui parteneriat presupune:

- implicarea elementelor cooperării;
- includerea elementelor de management prin intermediul unui „sistem administrativ” sau „instituțional” stabilit de comun acord între parteneri.

Parteneriatul public-privat (PPP) în domeniul dezvoltării urbane este considerat un instrument important în dinamica proiectelor urbane și prezintă caracteristici comune atât pentru sectorul public, cât și pentru sectorul privat. Deoarece externalitățile unor astfel de proiecte afectează atât piața, cât și posibilitățile de intervenție a statului, realizarea unui parteneriat între cele două componente a devenit necesară.

Motivul realizării unui PPP, diferă de la proiect la proiect și depinde foarte mult de scopurile partenerilor implicați. În general, motivațiile pentru aplicarea unui PPP ca și mecanism, sunt:

- rezolvarea unei probleme foarte complexe sau la scară înaltă, prin intermediul unui sistem care nu este piață pură sau stat pur;
- folosirea la maximum a caracteristicilor sectoarelor publice și private;
- sporirea beneficiilor reciproce;
- creșterea nivelului de trai din mediul urban;
- sporirea nivelului de investiții în oras;

Caracteristicile parteneriatului public-privat au în vedere:

- un efort de colaborare, între oamenii din organizațiile din sectorul public și privat (și comunitate), fapt ce implică o alianță de interese;
- fiecare partener contribuie la planificarea generală cu propriile sale resurse;
- lucrează împreună pentru a adopta decizii privind obiectivele, care îi angajează în mod reciproc și pentru beneficiul reciproc;
- au responsabilități și roluri limpede fixate, implicând un anumit tip (legal) de structură organizatorică;
- presupune acceptarea comună a riscurilor.

În rolul lor tradițional, sectoarele publice și private au anumite abilități și resurse. Pe acestea le duc într-un parteneriat. Ele sunt importante în stabilirea punctelor tari care pot fi găsite în fiecare partener individual și pot fi descrise în următorul fel:

A. Abilitățile sectorului public:

- a. Formularea unor politici/programe (folosirea terenurilor, locuințe, fiscalitate, mediu urban etc.).
- b. Expertiza în cunoștințe despre: planificare fizică; asigurarea terenurilor/dezvoltarea acestora; locuințe; asigurarea infrastructurii (investiții, îndeplinire, operare și întreținere);

- c. Planificare și abilitare și posibilități legale: plan urbanistic general; proces pentru acord (permisiuni); sistem de reglementare (coduri); acces la terenuri; putere de expropriere.
- d. Instrumente financiare: taxe (permisivități); subvenții și subsidii; garanții;
- e. Canale de comunicare cu comunitatea.

B. Abilitățile sectorului privat:

- a. Cunoștințe despre piață și despre cerințele pentru anumite produse (locuințe, birouri, proprietăți industriale).
- b. Expertiză în/cunoștințe despre: proiectele comerciale (scară, complexitate); planificarea proiectului (planificarea calendaristică, fazarea, analizarea investițiilor, analizarea produselor/pieței, conducerea riscului); conducerea proiectului și finanțelor (cunoașterea prețurilor, eficiența, adoptarea deciziilor în mod flexibil, proceduri de negociere).
- c. Acces la: resursele financiare/investitori; sfat extern (studii ale pieței, analize legale, contractuale și financiare); rețele;
- d. Canalele de comunicare/intermediar între viitorii consumatori, investitori și finanțatori.

6. Legislația actuală pe administrația publică locală și modificările necesare

Legislația actuală pe administrația publică locală și modificările necesare

- **Legea nr. 215/2001** - a administrației publice locale - republicată în M.O. Partea 1 nr. 123/20.02.2007 - intrată în vigoare la 23.02.2007 ;
- **Legea nr. 188/1999** - privind statutul funcționarilor publici - republicată în M.O. nr.251/22.03.2004 ;
- **Legea nr. 7/2004** - Codul de conduită a funcționarilor publici- republicată în M.O. nr.157/23.02.2004 ;

- **Legea nr. 52/2003** privind transparența decizională în administrația publică ;
- **Legea nr.500/2002** privind finanțele publice cu modificările ulterioare ;
- **Legea nr. 273/2006** - privind finanțele publice locale ;
- **Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006** privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii ;
- **Hotărârea Guvernului nr. 834/2009** privind modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 925/2006 pentru aprobarea normelor de aplicare a prevederilor referitoare la atribuirea contractelor de achiziție publică din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 ;
- **Legea nr. 67/2004** pentru alegerea autorităților administrației publice locale ;
- **Legea nr. 131/2005** pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2005 privind modificarea și completarea Legii nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale ;
- **Legea nr.286/2006** pentru modificarea și completarea Legii administrației publice locale nr. 215/2001 ;
- **Legea nr. 554/2004** a contenciosului administrativ ;
- **Legea nr. 350/2001**, privind amenajarea teritoriului și urbanismul ;
- **Lege nr. 289/2006** pentru modificarea și completarea Legii nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul ;

7. Propunerea legislativă

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1 Prezenta lege reglementează statutul juridic al Zonei Metropolitane București, organizarea și funcționarea autorităților administrației publice constituite la nivelul acesteia.

Art. 2 (1) Zona Metropolitană București cuprinde Municipiul București, cu teritoriul actual al municipiului București și este delimitat în 6 diviziuni administrativ-teritoriale, numite sectoare.

Art. 3 (1) Zona Metropolitană București este unitate administrativ-teritorială cu statut special conferit de prezenta lege .

(2) Zona metropolitană București este unitate administrativ-teritorială cu rang de județ.

(3) Sectoarele ce compun ZMB sunt unități administrativ-teritoriale subordonate ZMB.

(4) Delimitarea domeniului public și privat al Z.M.B. și unităților sale componente se face după efectuarea operațiunilor de evaluare a patrimoniilor, conform legii.

Art. 4 (1) Administrația publică a Zonei Metropolitane București se organizează și funcționează în baza principiilor autonomiei locale, descentralizării administrative, deconcentrării, subsidiarității, eligibilității autorităților administrației publice locale, legalității, flexibilității, adaptabilității, neutralității, separării clare a rolului și responsabilităților autorităților administrației publice locale, profesionalismului, eficienței, eficacității, dezvoltării durabile, responsabilității, transparenței decizionale, al consultării cetățenilor în soluționarea problemelor locale de interes deosebit și colaborării, coordonării coerenței și predictibilității, precum și consultarea factorilor dinamici interesați în dezvoltarea Zonei Metropolitane.

(2) Interpretarea și aplicarea dispozițiilor aliniatului (1) nu poate aduce atingerea posibilității de a recurge la consultarea cetățenilor prin referendum sau prin orice

altă formă de participare directă a cetățenilor la treburile publice, în condițiile legii.

(3) Aplicarea principiilor prevăzute la alin. (1) se realizează potrivit legii administrației publice locale și nu poate aduce atingere caracterului de stat național, suveran, unitar și indivizibil al României.

Art. 5 (1) În accepțiunea prezentei legi, prin autonomie locală se înțelege dreptul și capacitatea efectivă a autorităților administrației publice locale de a soluționa și de a gestiona, în cadrul legii, în nume propriu și în interesul populației locale, o parte importantă a treburilor publice.

(2) Autonomia locală are caracter exclusiv administrativ, organizatoric și financiar.

(3) Autonomia locală privește organizarea, funcționarea, competența și gestionarea resurselor care, potrivit legii, aparțin Zonei Metropolitane București, sectoarelor Centrului Metropolitan București.

(4) Autonomia locală conferă autorităților administrative ale Zonei Metropolitane București dreptul ca, în limitele legii, să aibă inițiative în toate domeniile, cu excepția celor care sunt date în mod expres în competența altor autorități publice.

Art. 6 (1) Transparența decizională impune autorităților administrației publice a Zonei Metropolitane București să informeze cetățenii Zonei Metropolitane București asupra problemelor care urmează a fi rezolvate, să-i consulte pe aceștia și să creeze posibilitatea participării lor la luarea deciziilor, în condițiile legii.

CAPITOLUL II

Administrația publică a Zonei Metropolitane București

Secțiunea 1-a

Autoritățile administrației publice a Z.M.B.

Art.7. - (1) Autoritățile administrației publice prin care se realizează autonomia locală în Z.M.B. sunt Consiliul Zonei Metropolitane ca autoritate deliberativă și Primarul General ca autoritate executivă.

(2) Autoritățile administrației publice a Z.M.B. sunt alese prin vot universal, egal, direct, secret și liber exprimat, în condițiile Legii privind alegerile locale.

(3) Consiliul Zonei Metropolitane și Primarul General, rezolvă treburile publice ale Z.M.B.

Art. 8. Consilierii metropolitani și Primarul General, au statut de aleși locali. În exercitarea mandatului lor, ei îndeplinesc o funcție de autoritate publică și beneficiază de protecția acordată de lege acestor persoane.

Art. 9 (1) Durata mandatului consilierilor, primarilor și viceprimarilor este de patru ani și ea poate fi prelungită numai prin lege organică, în caz de război sau catastrofă.

(2) Consiliul Metropolitan și Primarul General aleși în perioada dintre cele două alegeri locale generale încheie mandatul precedentelor autorități ale administrației publice a Zonei Metropolitane București.

Secțiunea a 2-a

Consiliul Metropolitan al Zonei Metropolitane București

Art. 10 (1) Consiliul Metropolitan al Zonei Metropolitane București este format dintr-un număr impar de consilieri

(2) La constituirea, funcționarea și dizolvarea Consiliului Metropolitan al Zonei Metropolitane București se aplică în mod corespunzător prevederile Legii administrației publice locale.

Art. 11 (1) Calitatea de consilier metropolitan este incompatibilă cu :

- a) funcția de primar
- b) funcția de prefect sau subprefect.
- c) calitatea de functionar public sau angajat cu contract individual de muncă în aparatul propriu al consiliului general sau în aparatul propriu al unui consiliu local ori al prefectului din Zona Metropolitană București;
- d) funcția de președinte, vicepreședinte, director general, director, manager, asociat, administrator membru al consiliului de administrație sau cenzor la regiile autonome și societățile comerciale de interes local înființate sau aflate sub autoritatea consiliului local ori a consiliului general respectiv, sau la regiile autonome și societățile de interes național care își au sediul sau care dețin filiale în unitatea administrativ-teritorială respectivă;
- e) funcția de președinte sau secretar al adunărilor generale ale acționarilor sau asociațiilor la o societate comercială de interes local ori la o societate comercială de interes național care își are sediul sau care deține filiale în unitatea administrativ-teritorială respectivă ;
- f) funcția de reprezentant al statului la o societate comercială care își are sediul ori care deține filiale în unitatea administrativ-teritorială respectivă;
- g) calitatea de deputat sau de senator;
- h) funcția de ministru, secretar de stat, subsecretar de stat și funcțiile asimilate acestora.

(2) O persoană nu poate exercita în același timp un mandat de consilier general și un mandat de consilier local.

(3) Calitatea de consilier general este incompatibilă cu calitatea de acționar semnificativ la o societate comercială înființată de Consiliul General, respectiv de consiliile locale.

(4) Incompatibilitatea există și în situația în care soțul sau rudele de gradul I ale consilierului general dețin calitatea de acționar semnificativ la unul dintre agenții economici prevăzuți la alin. (3).

(5) Alte incompatibilități se pot stabili numai prin lege organică .

(6) În cazurile în care se constată situații de incompatibilitate, se aplică prevederile Legii 161/2003, privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței .

Art.12. - (1) Consiliul Zonei Metropolitane, ca autoritate deliberativă a administrației publice constituită la nivel metropolitan, îndeplinește următoarele atribuții principale:

a) alege, din rândul consilierilor metropolitani, șase viceprimari, precum și Președintele Consiliului Zonei Metropolitane pe durata mandatului (4 ani);

b) aprobă la propunerea Primarului General, regulamentul de organizare și funcționare a aparatului propriu de specialitate, organigrama, numărul de posturi și statul de funcții, în conformitate cu prevederile legale.

c) adoptă strategii, prognoze și programe de dezvoltare economicosocială a Zonei Metropolitane București, pe baza propunerilor primite de la consiliile locale și a măsurilor necesare pentru realizarea acestora ;

d) aprobă bugetul propriu al Zonei Metropolitane București, împrumuturile, virările de credite și modul de utilizare a rezervei bugetare; aprobă contul de încheiere a exercițiului bugetar; stabilește impozite și taxe, precum și taxe speciale, în condițiile legii; hotărăște repartizarea pe sectoare a cotei din sumele defalcate din unele venituri ale bugetului de stat sau din alte resurse, în condițiile legii

e) administrează parcurile și grădinile de interes metropolitan, din Zona Metropolitană București;

f) hotărăște darea în administrare, concesionarea sau închirierea, în condițiile legii, a bunurilor aflate în domeniul public al Zonei Metropolitane București sau, după caz, a serviciilor publice de interes metropolitan precum și vânzarea, concesionarea sau închirierea, în condițiile legii, a bunurilor aflate în domeniul privat al Zonei Metropolitane București;

g) hotărăște înființarea de instituții publice și de servicii publice de interes metropolitan, în condițiile legii; aprobă regulamentul de organizare și funcționare a aparatului propriu de specialitate, a instituțiilor și serviciilor publice înființate,

precum și a regiilor autonome de interes zonal; numește, eliberează din funcție sau după caz, sancționează, în condițiile legii, pe conducătorii acestora.

h) hotărăște cu privire la reorganizarea regiilor autonome de interes metropolitan; exercită în numele Zonei Metropolitane Bucureștiv drepturile derivate din calitatea de acționar la societățile comerciale pe care le-a înființat și hotărăște asupra privatizării

acestor societăți comerciale;

i) stabilește, în urma consultării autorităților de la nivelul sectoarelor proiecte de organizare și amenajare a teritoriului, de protecție a mediului și de dezvoltare urbanistică generală; aprobă documentațiile necesare pentru lucrările de investiții la nivel metropolitan și urmărește modul de realizare a acestora ;

j) aprobă construirea, întreținerea și modernizarea drumurilor, podurilor, precum și a infrastructurii aparținând Zonei Metropolitane București;

k) asigură, potrivit competenței sale, condițiile materiale și financiare necesare bunei funcționări a instituțiilor și serviciilor publice de cultură, educație, sport, ocrotire și asistență socială, transport, a acțiunilor desfășurate de cultele religioase și a altor activități, potrivit legii;

l) atribuie denumiri obiectivelor de interes metropolitan, în condițiile legii;

m) înființează instituții culturale și hotărăște, în condițiile legii, cooperarea sau asocierea cu alte autorități ale administrației publice locale din țară sau din străinătate, precum și aderarea la asociații naționale și internaționale a autorităților administrației publice locale, în vederea promovării unor interese comune;

n) Hotărăște în condițiile legii, asocierea cu consiliile locale, pentru realizarea unor obiective de interes comun, scop în care poate înființa împreună cu acestea, societăți comerciale și servicii publice.

Art.13. - (1) În îndeplinirea atribuțiilor sale, Consiliul Zonei Metropolitane adoptă hotărâri cu caracter normativ sau individual. Acestea devin executorii numai după ce au fost aduse la cunoștință publică sau au fost comunicate persoanelor interesate, după caz, în condițiile prevăzute de Legea administrației publice locale.

(2) Hotărârile vor fi semnate de Președinte și contrasemnate de Secretarul General al Z.M.B., în condițiile Legii administrației publice locale.

(3) Hotărârile Consiliului Zonei Metropolitane sunt obligatorii pentru toate autoritățile administrației publice a Z.M.B.

Sectiunea a 3-a

Președintele Consiliului Zonei Metropolitane

Art.14. - (1) Președintele Consiliului Zonei Metropolitane este ales din rândul consilierilor generali, pentru un mandat de 4 ani, prin vot deschis al majorității consilierilor în funcție.

(2) Schimbarea din funcție a Președintelui se poate face de Consiliul Zonei Metropolitane la propunerea motivată a unei treimi din numărul consilierilor, prin hotărâre adoptată cu votul deschis a două treimi din numărul consilierilor în funcție. Propunerea de schimbare trebuie să fie temeinic motivată.

(3) Președintele are următoarele atribuții principale:

a) conduce ședințele Consiliului Zonei Metropolitane și ale Adunării Generale a aleșilor locali și dispune măsurile necesare pentru pregătirea și desfășurarea în bune condiții a lucrărilor acestora;

b) semnează hotărârile Consiliului Zonei Metropolitane și urmărește modul de aducere la îndeplinire a acestora;

c) întocmește proiectul de buget al Z.M.B. și îl propune spre adoptare Consiliului Zonei Metropolitane;

d) propune regulamentul de organizare și funcționare pentru aparatul propriu al Consiliului Zonei Metropolitane, organigrama, numărul de posturi și statul de funcții, în conformitate cu prevederile legale;

e) răspunde de buna funcționare a aparatului propriu al Consiliului Zonei Metropolitane, pe care îl conduce și controlează;

f) reprezintă Consiliul Zonei Metropolitane în relațiile cu celelalte autorități publice, cu persoanele fizice sau juridice române sau străine, precum și în justiție;

g) urmărește întocmirea unui raport anual de activitate al Consiliului Zonei Metropolitane.

(4) Președintele Consiliului Zonei Metropolitane îndeplinește și alte atribuții stabilite de consiliu.

Secțiunea a 4-a

Primarul General al Zonei Metropolitane București

Art. 15 (1) Zona Metropolitană București are un Primar General și șase viceprimari,. Primarul General al Zonei Metropolitane București este ales prin vot direct, secret, universal, egal și liber exprimat, în condițiile Legii privind alegerile locale.

(2) Validarea alegerii Primarului General al Zonei Metropolitane București se face de către președintele tribunalului București, în condițiile prevăzute de Legea administrației publice locale.

Art. 16 (1) Pe durata exercitării mandatului, raportul de muncă, sau după caz, raportul de serviciu, la instituțiile publice, regiile autonome, companiile și societățile naționale, societăți cu capital majoritar de stat sau care vizează funcții incompatibile cu statutul de Primar General sau de viceprimar, se suspendă.

(2) Primarul General și cei doi viceprimari primesc pe toată durata exercitării mandatului, o indemnizație stabilită în condițiile legii.

Art. 17 (1) Primarul General și cei șase viceprimari reprezintă Zona Metropolitană București în relațiile cu celelalte autorități publice, cu persoane fizice sau juridice române sau străine, precum și în justiție.

(2) Primarul General răspunde în fața Consiliului Metropolitan de buna funcționare a administrației publice metropolitane.

(3) Pentru desfășurarea activităților curente în subordinea Primarului General funcționează un aparat propriu de specialitate. Funcționarilor din aparatul propriu de specialitate li se aplică dispozițiile Statutului funcționarilor publici.

Art. 18 (1) În subordinea Primarului General funcționează un corp de consilieri , specialiști în principalele domenii de activitate, numiți de primar, de regulă pe

toată durata mandatului acestuia și destituiți din funcție de primar, dacă acesta consideră activitatea lor necorespunzătoare.

(2) Corpul de consilieri are relații de subordonare directă numai față de Primarul General căruia îi asigură consultanță în principalele domenii de activitate și sprijină activitatea departamentelor de specialitate din cadrul primăriei.

(3) Consilierii Primarului General nu sunt funcționari publici. Ei îl sprijină pe Primarul General pentru aducerea la îndeplinire a hotărârilor Consiliului General a exercitării tuturor atribuțiilor care revin Consiliului General și Primarului General și urmăresc realizarea la nivelul Zonei Metropolitane București a programului politic al

formațiunii politice din care face parte Primarul General.

(4) Pentru activitatea desfășurată, consilierii primarului general primesc o indemnizație lunară, al cărui cuantum va fi stabilit de Consiliul General.

Art. 19. (1) Primarul General răspunde de buna funcționare a aparatului propriu de specialitate pe care îl conduce și îl controlează.

(2) Coordonarea unor compartimente din aparatul propriu de specialitate va fi delegată viceprimarilor sau Secretarului General al Zonei Metropolitane București, prin dispoziție a Primarului General.

(3) Primarului general și viceprimarilor li se aplică dispozițiile Legii nr. 215/ 2001 cu privire la incompatibilități, răspundere, suspendare și încetare a mandatului, precum și cele ale Legii 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției.

Art. 20 (1) Primarul General îndeplinește următoarele atribuții principale:

a) asigură respectarea și aplicarea Constituției, legilor, ordonanțelor și hotărârilor de Guvern, decretelor Președintelui României, hotărârilor Consiliului Metropolitan și celorlalte acte normative;

b) Dispune măsurile necesare și acordă sprijin pentru aplicarea ordinelor și instrucțiunilor cu caracter normativ ale conducătorilor administrației publice centrale, precum și ale hotărârilor Consiliului Metropolitan al Zonei Metropolitane București;

- c) Întocmește și supune spre aprobare Consiliului Metropolitan planul urbanistic general al Zonei Metropolitane București;
 - d) Eliberează autorizații de construire pentru investițiile care se amplasează pe terenuri ce depășesc limita administrativ-teritorială a unităților administrativ-teritoriale componente ale Zonei Metropolitane București;
 - e) Coordonează și controlează activitatea instituțiilor și serviciilor publice de sub autoritatea Consiliului Metropolitan;
 - f) Exerțită funcția de ordonator principal de credite ;
 - g) Întocmește proiectul bugetului propriu al Zonei Metropolitane București și contul de încheiere a exercițiului bugetar și le supune spre aprobare Consiliului Metropolitan, în condițiile și la termenele prevăzute de lege;
 - h) Urmărește modul de realizare a veniturilor bugetare și de efectuare a cheltuielilor; propune Consiliului Metropolitan adoptarea măsurilor necesare pentru încasarea veniturilor la termen;
 - i) Propune Consiliului Metropolitan spre aprobare, în condițiile legii, regulamentul de organizare și funcționare a aparatului propriu de specialitate, a instituțiilor și serviciilor publice de sub autoritatea acestuia;
 - j) Prezintă Consiliului Metropolitan, anual sau la cerera acestuia, rapoarte cu privire la modul de îndeplinire a atribuțiilor proprii;
 - k) Propune Consiliului Metropolitan numirea și eliberarea din funcție, în condițiile legii, a conducătorilor instituțiilor și serviciilor publice de sub autoritatea acestuia;
 - l) Emite avizele, acordurile și autorizațiile date în componența sa prin lege;
 - m) Acordă prin aparatul propriu și serviciile de specialitate ale Consiliului Metropolitan, sprijin și consultanță tehnică și juridică pentru celelalte autorități ale administrației publice a Zonei Metropolitane București, la solicitarea acestora;
- (2) Primarul General îndeplinește și alte atribuții prevăzute de lege sau sarcini stabilite de Consiliul Metropolitan.

Art. 21 (1) În exercitarea atribuțiilor sale Primarul General emite dispoziții cu caracter normativ sau individual. Acestea devin executorii numai după ce sunt aduse la cunoștință publică sau după ce au fost comunicate persoanelor interesate, după caz, în condițiile legii administrației publice locale.

(2) Dispozițiile cu caracter normativ ale Primarului General sunt obligatorii pentru toate autoritățile administrației publice ale Zonei Metropolitane București.

Art. 22 (1) În cazul suspendării Primarului General, atribuțiile acestuia vor fi exercitate de unul din viceprimari, desemnat de Consiliul Metropolitan, prin votul secret al majorității consilierilor în funcție.

(2) În celelalte cazuri de absență a Primarului General, atribuțiile sale vor fi exercitate, în numele acestuia, de unul dintre viceprimari, desemnat de Primarul General, prin dispoziție.

Art.23 (1) Primarul General prezintă cetățenilor Zonei Metropolitane București anual, în prima jumătate a lunii ianuarie, un raport privind întreaga activitate desfășurată în anul anterior.

(2) Raportul se dă publicității prin mass-media, internet și alte mijloace de publicitate și se supune dezbaterii publice în prezența Primarului General și a consilierilor acestuia responsabili cu principalele probleme expuse.

(3) La încetarea mandatului, în ultimele trei luni ale acestuia, Primarul prezintă un raport general.

(4) Primarul General va asigura organizarea sesiunilor de consultări cu structurile consultative metropolitane .

Art. 24. (1) Viceprimarii îndeplinesc următoarele atribuții:

a) coordonează activitatea administrativă a fiecărui sector al Metropolei București;

a) verifică și urmăresc programul de consolidări și investiții în Centrul Metropolitan București;

b) verifică și urmăresc contractele prin care se administrează domeniul public și privat al Zonei Metropolitane București, corespunzător celor două structuri administrative;

c) verifică și urmăresc programul de reparații și modernizări ale rețelei stradale principale;

d) verifică și urmăresc creanțele Zonei Metropolitane București și recuperarea lor;

e) urmăresc și avizează contractele economice ale regiilor de servicii publice, ale societăților și serviciilor publice de specialitate înființate de Consiliul Metropolitan al Zonei Metropolitane București.

(2) Primarul General poate delega viceprimarilor, prin dispoziție și alte atribuții.

(3) În exercitarea acestor atribuții viceprimarii propun emiterea de către Primarul General de dispoziții cu caracter normativ sau individual.

Art. 25 (1) Zona Metropolitană București are un Secretar general salarizat din bugetul acesteia. Secretarul general este înalt funcționar public și are studii superioare administrative sau juridice. Secretarul general se bucură de stabilitate în funcție, în condițiile legii. El nu poate fi membru al vreunui partid politic, sub sancțiunea eliberării din funcție.

(2) Numirea Secretarului general al Zonei Metropolitane București se face de către Ministrul Administrației și Internelor, la propunerea Primarului General, potrivit legii.

(3) Numirea se face pe bază de concurs sau examen, după caz. Concursul va fi organizat în condițiile legii, de Primarul General în termen de 45 de zile de la data la care postul a devenit vacant.

(4) Emiterea ordinului de numire se face în termen de cel mult 10 zile de la primirea propunerii .

(5) Prevederile Legii nr. 188/1999 privind statutul funcționarilor publici, cu modificările și completările ulterioare, referitoare la răspunderea disciplinară se aplică în mod corespunzător.

(6) Secretarului general al Zonei Metropolitane București îi sunt aplicabile, în mod corespunzător prevederile art. 85 din legea 215/ 2001.

Secțiunea a 5-a

Guvernatorul Z.M.B.

Art.26. - (1) Guvernatorul este reprezentantul Guvernului în teritoriu Z.M.B. guvernatorul este ajutat de 2 viceguvernatori.

(2) Guvernatorul este demnitar de stat. Numirea și eliberarea din funcție a Guvernatorului se fac prin decizia primului-ministru.

(3) Viceguvernatorii sunt înalți funcționari publici. Numirea și eliberarea din funcție a viceguvernatorilor se fac prin ordinul guvernului.

(4) Pot fi numite în funcția de guvernator și viceguvernator persoane care su studii superioare de lungă durată.

(5) Pe durata exercitării mandatului, raportul de muncă sau, după caz, raportul de serviciu la instituțiile publice, regiile autonome, companiile și societățile naționale, societățile comerciale cu capital majoritar de stat sau care vizează funcții incompatibile cu statutul de Guvernator sau de viceguvernator, se suspendă de drept.

(6) Funcția de guvernator și cea de viceguvernator este incompatibilă cu:

a) calitatea de deputat și senator;

b) funcția de primar și viceprimar, primar general și viceprimar al Municipiului București;

c) funcția de consilier local sau consilier județean;

d) o funcție de reprezentare profesională salarizată în cadrul organizațiilor cu scop comercial;

e) funcția de președinte, vicepreședinte, director general, director, administrator, membru al consiliului de administrație sau de cenzor la societățile comerciale, inclusiv băncile sau alte instituții de credit, societățile de asigurare și cele financiare, precum și la instituțiile publice;

f) funcția de președinte sau de secretar al adunărilor generale ale societăților comerciale prevăzute la lit.e);

g) funcția de reprezentant al statului în adunările generale ale societăților comerciale prevăzute la lit.e);

h) funcția de manager sau membru al consiliilor de administrație ale regiilor autonome, companiilor și societăților naționale;

i) calitatea de comerciant persoană fizică sau cea prin care se exercită o profesiune liberală;

j) calitatea de membru al unui grup de interes economic;

k) o funcție publică încredințată de un stat străin, cu excepția acelor funcții prevăzute în acordurile și convenșiile la care România este parte.

(7) Guvernatorul și viceguvernatorii pot exercita funcții sau activități în domeniul didactic universitar, al cercetării științifice și al creației literar-artistice.

Art.36 (1) În calitate de reprezentant al Guvernului, Guvernatorul veghează ca activitatea autorităților locale ale Z.M.B. să se desfășoare în conformitate cu prevederile legii.

(2) Între guvernator, pe de o parte, Consiliul Zonei Metropolitane și Primarul General și consiliile locale și primari, pe de altă parte, nu există raporturi de subordonare.

Art.27. - (1) Guvernatorul conduce activitatea serviciilor publice desconcentrate ale ministerelor și ale celorlalte autorități ale administrației publice centrale de specialitate, organizate la nivelul Zonei Metropolitane București.

(2) Numirea și eliberarea din funcție a conducătorilor serviciilor publice descentralizate se face de către guvernator.

(3) Numirea și eliberarea din funcție a conducătorilor serviciilor publice descentralizate ale ministerelor se fac de către ministerele de resort, cu avizul conform al Guvernului.

Art.28. - (1) Guvernatorul, ca reprezentant al Guvernului, îndeplinește următoarele atribuții principale:

a) asigură realizarea intereselor naționale, aplicarea și respectarea Constituției, a legilor, a ordonanțelor și hotărârilor guvernului, a celorlalte acte normative, precum și a ordinii publice;

b) exercită controlul cu privire la legalitatea actelor administrative adoptate sau emise de autoritățile administrației publice locale ale Z.M.B., cu excepția actelor de gestiune curentă;

c) dispune măsurile corespunzătoare pentru prevenirea infracțiunilor și apărarea drepturilor cetățenilor, prin organele legal abilitate;

d) asigură, împreună cu autoritățile și organele abilitate, pregătirea și aducerea la îndeplinire, în condițiile stabilite de lege, a măsurilor de apărare care nu au caracter militar, precum și a celor de protecție civilă; autoritățile militare și organele locale ale Ministerului Administrației și Internelor au obligația să

informeze și să sprijine Guvernatorul pentru rezolvarea oricărei probleme de interes zonal, în condițiile legii,

e) coordonează aplicarea programelor de dezvoltare regională elaborate de Guvern:

f) prezintă anual Guvernului un raport asupra stadiului realizării ce îi revin potrivit programului de guvernare, precum și în legătură cu controlul exercitat asupra legalității actelor autorităților administrației publice ale Z.M.B.;

g) asigură elaborarea strategiei zonale de punere în aplicare a programului de guvernare, obiectivelor strategice prevăzute în acesta;

h) coordonează relațiile dintre autoritățile constituite la nivelul Z.M.B.;

i) reprezintă Z.M.B. în raporturile cu Guvernul și ministerele și colaborează cu ministerele de resort pentru aplicarea programului de guvernare la nivel metropolitan.

(2) Guvernatorul îndeplinește și alte atribuții prevăzute de lege și de celelalte acte normative, precum și însărcinările date de Guvern.

Art.29. – (1) Guvernatorul are următoarele atribuții în domeniul procesului de integrare europeană la nivelul Z.M.B.:

a) exercită președinția Consiliului de dezvoltare regională a Z.M.B. instituit prin Legea nr.151/1998 privind dezvoltarea regională;

b) coordonează și monitorizează utilizarea asistenței financiare nerambursabile acordate de către Uniunea Europeană și statele membre ale acesteia către agenții economici și instituțiile publice din cadrul Z.M.B.;

c) elaborează și propune spre adoptare organismelor abilitate proiecte și strategii de aderare la Rețeaua Zonelor Metropolitane METREX; reprezintă Z.M.B. în cadrul reuniunilor internaționale privind dezvoltarea zonelor metropolitane;

d) prezintă trimestrial cetățenilor Z.M.B. un raport privind evoluția procesului de integrare europeană la nivelul Z.M.B. și asigură dialogul social pe problemele integrării europene cu agenții economici, instituțiile publice și organizațiile neguvernamentale interesate;

e) inițiază măsuri și participă, împreună cu instituțiile de profil, la elaborarea programelor menite să sprijine pregătirea profesională în domeniul integrării

europene a funcționarilor publici din administrația publică metropolitană, precum și a agenților economici din

Z.M.B.;

f) urmărește transpunerea reglementărilor comunitare în legislația adoptată la nivelul Z.M.B.

(2) În subordinea Guvernatorului, în cadrul aparatului propriu de specialitate, se înființează direcția de integrare europeană.

(3) Consiliul pentru dezvoltare regională este alcătuit din Guvernator, Primarul General, din câte un reprezentant al fiecărui consiliu local de sector, la paritate cu reprezentanții sectoarelor Centrului Metropolitan București.

Art.30. – Ca urmare a exercitării controlului asupra legalității actelor adoptate sau emise de autoritățile administrației publice locale sau metropolitane, Guvernatorul poate ataca în fața instanței de contencios administrativ aceste acte în termen de 30 de zile de la comunicare, dacă le consideră ilegale, după îndeplinirea procedurii prevăzute de legea administrației publice locale, cu excepția celor de gestiune curentă. Acțiunea prin care Guvernatorul sesizează instanța de judecată este scutită de taxă de timbru. Actul atacat în totalitate sau prevederile din conținutul unui act atacat se suspendă de drept în momentul introducerii acțiunii.

Art.31. – Guvernatorul poate solicita Primarului General sau primarilor, după caz, convocarea unei ședințe extraordinare în cazuri excepționale care necesită adoptarea de măsuri imediate pentru prevenirea, limitarea sau înlăturarea urmărilor calamităților, catastrofelor, incendiilor, epidemiilor sau epizotilor, precum și pentru apărarea ordinii și liniștii publice.

Art.32. – (1) În îndeplinirea atribuțiilor ce îi revin, Guvernatorul emite ordine cu caracter normativ sau individual, în condițiile legii.

(2) Ordinele care stabilesc măsuri cu caracter tehnic sau de specialitate sunt emise după consultarea serviciilor deconcentrate ale ministerelor și ale celorlalte organe centrale din Z.M.B. și sunt contrasemnate de conducătorii acestora; acestea trebuie comunicate ministerelor de resort.

(3) Guvernatorul poate propune ministerelor și celorlalte autorități ale administrației publice centrale de specialitate măsuri pentru îmbunătățirea activității serviciilor publice desconcentrate, organizate la nivelul Z.M.B.

(4) Ministerele și celelalte autorități ale administrației publice centrale de specialitate au obligația să comunice Guvernatorului, imediat după emitere, ordinele și celelalte dispoziții cu caracter normativ pe care le transmit serviciilor publice desconcentrate.

Art.33. – (1) Ordinul Guvernatorului care conține dispoziții normative devine executoriu numai după ce a fost adus la cunoștință publică sau de la data comunicării, în celelalte cazuri.

(2) Ordinele cu caracter normativ se comunică de îndată Ministerului Administrației și Internelor.

Art.34. – (1) Guvernatorul delegă viceguvernatorilor atribuțiile prevăzute la art.37 lit.c), d) și f), ce vor fi exercitate corespunzător celor două structuri administrative: Centrul Metropolitan.

(2) În îndeplinirea acestor atribuții viceguvernatorii propun emiterea de ordine de către Guvernator.

(3) În absența Guvernatorului, atribuțiile acestuia vor fi exercitate de unul din viceguvernatori, desemnat printr-un ordin.

Art.35. – (1) Pentru exercitarea atribuțiilor ce îi revin Guvernatorul are un aparat propriu de specialitate, ale cărui structură și atribuții se stabilesc prin hotărâre a Guvernului, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, la propunerea Ministerului Administrației și Internelor.

(2) Aparatul propriu de specialitate al Guvernatorului are un secretar general, înalt funcționar public.

(3) Secretarul general are studii superioare, juridice sau administrative, și se bucură de stabilitate în funcție, în condițiile legii.

(4) Numirea și eliberarea din funcție a secretarului general se fac de către Ministerul Administrației și Internelor, la propunerea Guvernatorului, în condițiile legii. Numirea se face pe bază de concurs sau de examen, organizat de

Ministerul Administrației și Internelor, cu participarea Guvernatorului sau unuia dintre viceguvernatori. Eliberarea din funcție se poate face, în condițiile legii, și la inițiativa Ministerului Administrației și Internelor, în baza concluziilor unei anchete administrative.

Art.36. – Funcționarilor publici din aparatul propriu de specialitate al Guvernatorului li se aplică prevederile Statutului funcționarilor publici.

Secțiunea a 6-a

Autoritățile Administrației publice organizate la nivelul Centrului Metropolitan București

Primarul și viceprimarul

Art. 37 (1) Sectoarele Zonei Metropolitane București, au câte un primar, ales din rândul Consilierilor Metropolitanii prin votul secret al majorității acestora

(2) Primarul participă la ședințele consiliului local și are dreptul să își exprime opinia asupra tuturor problemelor supuse spre dezbateră.

(3) Pe durata exercitării mandatului, raportul de muncă sau, după caz, raportul de serviciu la instituțiile publice, regiile autonome, companiile și societățile naționale, societățile comerciale cu capital majoritar de stat sau care vizează funcții incompatibile cu statutul de primar sau de viceprimar, se suspendă de drept.

(4) Primarul primește, pe toată durata mandatului, o indemnizație stabilită în condițiile legii.

Art. 38 Primarilor li se aplică în mod corespunzător dispozițiile legii 215/2001 cu privire la alegere, răspundere, suspendare și încetare a mandatului, precum și cele ale Legii 161/2003 în ceea ce privește regimul incompatibilităților și al conflictului de interese.

Art. 39 (1) Primarul îndeplinește o funcție de autoritate publică. El este șeful administrației metropolitane sectoriale și al aparatului propriu de specialitate al autorităților publice locale.

(2) Primarul răspunde de buna funcționare a administrației metropolitane sectoriale, în condițiile legii.

(3) Primarul reprezintă sectorul, în relațiile cu alte autorități publice, cu persoane fizice sau juridice române sau străine, precum și în justiție.

Art.40 (1) Primarii sectoarelor ce compun Centrul Metropolitan București îndeplinesc următoarele atribuții principale prevăzute de art. 68 din Legea 215/2001:

a) asigură respectarea drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, a prevederilor Constituției, precum și punerea în aplicare a legilor, a decretelor Președintelui României, a ordonanțelor și a hotărârilor Guvernului; dispune măsurile necesare și acordă sprijin pentru aplicarea ordinelor și instrucțiunilor cu caracter normativ ale miniștrilor și ale celorlalți conducători ai autorităților administrației publice centrale, precum și a hotărârilor Consiliului Metropolitan;

b) prezintă Consiliului General anual, informări privind starea economică și socială a comunei sau a orașului, în concordanță cu atribuțiile ce revin autorităților administrației publice locale, precum și informări asupra modului de aducere la îndeplinire a hotărârilor consiliului local;

c) întocmesc proiectul bugetului local și contul de încheiere a exercițiului bugetar și le supune spre aprobare Primarului General

d) verifică, din oficiu sau la cerere, încasarea și cheltuirea sumelor din bugetul local și comunică de îndată consiliului local cele constatate;

e) ia măsuri pentru prevenirea și limitarea urmărilor calamităților, catastrofelor, incendiilor, epidemiilor și epizootiilor, împreună cu organele specializate ale statului. În acest scop pot mobiliza populația, agenții economici și instituțiile publice din sector, acestea fiind obligate să execute măsurile stabilite în planurile de protecție și intervenție elaborate pe tipuri de dezastre;

f) asigură ordinea publică și liniștea locuitorilor, prin intermediul poliției, jandarmeriei, gardienilor publici, pompierilor și unităților de protecție civilă, care au obligația să răspundă solicitărilor sale, în condițiile legii;

g) iau măsurile prevăzute de lege cu privire la desfășurarea adunărilor publice;

- h) iau măsuri de intezicere sau de suspendare a spectacolelor, reprezentațiilor sau a altor manifestări care contravin ordinii de drept ori atentează la bunele moravuri, la ordinea și liniștea publică;
- i) controlează igiena și salubritatea localurilor publice și produselor alimentare puse în vânzare pentru populație, cu sprijinul serviciilor de specialitate;
- j) iau măsuri pentru prevenirea și combaterea pericolelor provocate de animale, în condițiile legii;
- k) iau măsuri pentru elaborarea planului urbanistic general al sectorului, orașului, comunei și îl supun spre aprobare consiliului local; asigură respectarea prevederilor planului urbanistic general, precum și ale planurilor urbanistice zonale și de detaliu;
- l) asigură repartizarea locuințelor sociale pe baza hotărârii consiliului local;
- m) asigură întreținerea și reabilitarea drumurilor publice, proprietate a comunei sau a orașului, instalarea semnelor de circulație, desfășurarea normală a traficului rutier și pietonal, în condițiile legii;
- n) exercită controlul asupra activităților din târguri, piețe, oboare, locuri și parcuri de distracții și ia măsuri pentru buna funcționare a acestora;
- o) conduc serviciile publice locale; asigură funcționarea serviciilor de stare civilă și de autoritate tutelară; supraveghează realizarea măsurilor de asistență și ajutor social;
- p) îndeplinesc funcția de ofițer de stare civilă;
- r) emit avizele, acordurile și autorizațiile date în competența sa prin lege;
- s) propun Primarului General spre aprobare, în condițiile legii, organigrama, statul de funcții, numărul de personal și regulamentul de organizare și funcționare a aparatului propriu de specialitate;
- t) numesc și eliberează din funcție, în condițiile legii, personalul din aparatul propriu de specialitate al autorităților administrației publice locale, cu excepția secretarului; propun consiliului local numirea și eliberarea din funcție, în condițiile legii, a conducătorilor regiilor autonome, ai instituțiilor și serviciilor publice de interes local;

u) răspund de inventarierea și administrarea bunurilor care aparțin domeniului public și privat al sectorului;

v) organizează evidența lucrărilor de construcții din localitate și pune la dispoziția autorităților administrației publice centrale rezultatele acestor evidențe;

x) iau măsuri pentru controlul depozitării deșeurilor menajere, industriale sau de orice fel, pentru asigurarea igienizării malurilor cursurilor de apă din raza comunei sau a orașului, precum și pentru decolmatarea văilor locale și a podețelor pentru asigurarea scurgerii apelor mari.

(2) Primarul îndeplinește și alte atribuții prevăzute de lege sau de alte acte normative, precum și însărcinările date de Primarul General

Art. 41 (1) În exercitarea atribuțiilor de autoritate tutelară și de ofițer de stare civilă, a sarcinilor ce îi revin din actele normative privitoare la recensământ, la organizarea și desfășurarea alegerilor, la luarea măsurilor de protecție civilă, precum și a altor atribuții stabilite prin lege, primarul acționează și ca reprezentant al statului în sectorul, în care a fost ales.

(2) În această calitate primarul poate solicita, inclusiv prin intermediul Primarului General, în condițiile legii, concursul șefilor serviciilor publice deconcentrate ale ministerelor, dacă sarcinile ce îi revin nu pot fi rezolvate prin aparatul propriu de specialitate.

Art. 42 (1) În subordinea primarului funcționează un corp al consilierilor numiți și eliberați din funcție de primar, specialiști în principalele domenii de activitate.

(2) Consilierii nu sunt funcționari publici; aceștia oferă primarului informațiile de specialitate în principalele domenii de activitate și coordonează activitatea departamentelor de specialitate din cadrul primăriei.

(3) Corpul consilierilor colaborează cu primarul pentru aducerea la îndeplinire a hotărârilor consiliului local, în special și pentru realizarea tuturor atribuțiilor, în general. Aceștia își vor desfășura activitatea pe baza principiilor colegialității, eficienței și păstrării secretului profesional.

(4) Pentru activitatea desfășurată, consilierii vor primi o indemnizație al cărei quantum va fi hotărât de consiliul local.

Art. 43 (1) În exercitarea atribuțiilor sale, primarul emite dispoziții cu caracter normativ sau individual. Acestea devin executorii numai după ce sunt aduse la cunoștință publică sau după ce au fost comunicate persoanelor interesate, după caz.

(2) Prevederile art. 49 și ale art. 50 alin (2) din Legea 215/2001 se aplică în mod corespunzător .

(3) Dispozițiile art. 30 privind raportul anual al Primarului General se aplică în mod corespunzător și primarilor de sectoare din Zona Metropolitană București.

Art. 44 (1) În vederea aplicării principiului consultării, la nivelul ZMB funcționează următoarele structuri: Adunarea Consultativă Metropolitană și Consiliul Consultativ Metropolitan.

(2) Consiliul Consultativ Metropolitan este format dintr-un număr de 16 de consilieri (cei 5 membrii ai fiecărei dintre cele trei consilii de specialitate la care se adauga presedintele metropolitan).

(3) Consiliul Consultativ Metropolitan al zonei Metropolitane Bucuresti are in componenta sa trei consilii de specialitate:

(a) Consiliul politic – formata din 5 consilieri generali alesi prin vot astfel: trei consilieri generali dintre care unul detine si functia de Vicepresedinte metropolitan alesi de Consiliul General al Municipiului Bucuresti si doi consilieri generali de la nivel de sector.

(b) Consiliul economico-social - formata din 5 consilieri generali desemnati astfel: Camera de Comert si Industrie Bucuresti desemneaza doi consilieri generali, *Asociațiile Patronale/ profesionale ale Oamenilor de Afaceri* desemneaza doi consilieri generali iar al cincilea consilier este desemnat de *Asociatia de Mediu*.

(c) Consiliul tehnic – formata din 5 consilieri generali desemnati astfel: arhitectul sef al Municipiului Bucuresti desemneaza doi consilieri generali, Catedra de Urbanism din cadrul Universitatii de Arhitectura si Urbanism “Ion Mincu” desemneaza un consilier general, Uniunea Arhitectilor din Romania desemneaza un consilier general iar al cincilea consilier general desemnat de Inspectoratul de disciplina in Constructii.

(4) Se înființează Adunarea Consultativă a Metropolitană având rolul de a exprima punctele de vedere referitoare la dezvoltarea metropolitană.

(5) Adunarea Consultativă este formată din primari, prefecți, parlamentari din Zona Metropolitană București.

(6) Adunarea Consultativă este convocată de către primarul general, care este de drept președintele Consiliului Consultativ Metropolitan, o dată pe an.

CAPITOLUL III

Servicii publice de interes metropolitan și local

Secțiunea 1-a

Dispoziții generale

Art.45. – Serviciile publice de interes metropolitan se organizează și funcționează în baza următoarelor principii:

- a) continuitatea și egalitatea de tratament;
- b) responsabilitatea față de cetățeni;
- c) calitate și securitate;
- d) transparența, consultarea și antrenarea în luarea deciziilor a cetățenilor;
- e) accesibilitatea și adaptabilitatea serviciului public, în funcție de necesitățile cetățenilor;
- f) dezvoltarea durabilă.

Art.46. – În funcție de interesul pe care îl prezintă, la nivelul Z.M.B. funcționează servicii publice de interes metropolitan și servicii publice de interes local.

(2) Serviciile publice de interes metropolitan funcționează sub autoritatea Consiliului Zonei Metropolitane.

(3) Serviciile publice de interes local funcționează sub autoritatea consiliilor locale ale sectoarelor, orașelor și comunelor.

Art.47. – (1) Serviciile publice de interes metropolitan sunt:

- a) transportul în comun de suprafață;
- b) obiectivele edilitare: rețeaua stradală principală, apa și canalizarea și termoficarea;

- c) teatre, biblioteci și alte instituții de cultură;
- d) cimitirele;
- e) Grădina Zoologică și Grădina Botanică;
- f) serviciile de administrare a parcurilor, grădinilor publice și spațiilor verzi.

(2) Statutul juridic al cimitirelor urmează să fie reglementat prin lege specială în conformitate cu prevederile constituționale privind libertatea religioasă.

Art.48. – Servicii publice de interes local sunt:

- a) administrarea rețelei stradale secundare;
- b) serviciile publice de salubritate;
- c) serviciile publice comunitare de evidența persoanelor;
- d) servicii publice comunitare pentru situații de urgență;
- e) educația și învățământul preuniversitar;
- f) serviciul de cadastru și consultanță agricolă;
- g) asistența și protecția socială;
- h) administrarea unităților sanitare, din punct de vedere edilitar.

Art.49. – Gestiunea serviciilor publice poate fi directă sau gestiune delegată.

Art.50. – Consiliul Zonei Metropolitane poate contracta prin licitație, organizată în condițiile legii, efectuarea de lucrări și servicii de utilitate publică, în limita sumelor stabilite prin bugetul Z.M.B. sau cel local.

Art.51. – Lucrările de construcții și reparații de interes public, finanțate din bugetul metropolitan sau din cele locale, se execută numai pe baza unor documentații tehnico-economice avizate sau aprobate de Consiliul Zonei Metropolitane pe bază de licitație publică, în condițiile prevăzute de lege.

Secțiunea a 2-a

Organizarea și funcționarea serviciilor publice de interes metropolitan și local

Art.52. – (1) Transportul în comun de suprafață va fi gestionat de o regie autonomă de interes metropolitan și de operatori individuali, în regim de maxi-taxi, în baza unor licențe de transport eliberate de Consiliul Zonei Metropolitane.

(2) Numirea conducerii regiei se va face de Consiliul Zonei Metropolitane, care va hotărî și cu privire la cuantumul fondurilor bugetare alocate acesteia.

Art.53. – Serviciile publice de apă, canalizare, gaze, electricitate și metrou vor fi gestionate de societăți comerciale pe acțiuni, în care acționar principal este Consiliul Zonei Metropolitane.

Art.54. – Serviciile publice de termoficare vor fi gestionate de o regie autonomă. Conducerea regiei va fi numită de Consiliul Zonei Metropolitane.

Art.55. – Dotările sociale, culturale, cimitirele, parcurile, grădinile și spațiile verzi vor fi administrate prin servicii publice cu personalitate juridică, aflate în subordinea Consiliului Zonei Metropolitane.

Art.56. – (1) Consiliul Zonei Metropolitane va stabili modul de organizare și funcționare a serviciilor publice de interes metropolitan în termen de 60 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi. Hotărârea se adoptă cu majoritatea de 2/3 din numărul consilierilor în funcție.

(2) Contractele care vizează servicii publice de interes metropolitan aflate în derulare vor continua să fie executate de titularii de contracte, până la încheierea termenelor pentru care au fost încheiate.

Art.57. – Serviciile publice locale vor rămâne organizate și vor continua să funcționeze potrivit legislației aplicabile la data intrării în vigoare a prezentei legi până la data reorganizării în condițiile art.78.

Art.58. – (1) Patrimoniul Z.M.B. este format din bunuri mobile și imobile aparținând domeniului public al Z.M.B., domeniului privat al acesteia, precum și din drepturi și obligații cu caracter patrimonial.

(2) Patrimoniul Z.M.B. este administrat de către Consiliul Zonei Metropolitane.

Art.59. – (1) Sectoarele, orașele și comunele componente ale Z.M.B. sunt titulare ale patrimoniilor formate din bunurile mobile și imobile ce aparțin domeniilor publice de interes local, domeniilor private ale acestora, precum și din drepturi și obligații cu caracter patrimonial.

Art.60. – Toate bunurile aparținând unităților administrativ teritoriale sunt supuse inventarierii anuale. Consiliului Zonei Metropolitane i se prezintă anual, de către Primarul General, respectiv primarii sectoarelor, un raport asupra gestionării bunurilor.

Art.61. – (1) Consiliul Zonei Metropolitane hotărăște ca bunurile ce aparțin domeniului public sau privat, de interes metropolitan sau local, după caz, să fie date în administrarea regiilor autonome și instituțiilor publice, să fie concesionate sau închiriate. Acestea hotărăsc cu privire la cumpărarea sau vânzarea bunurilor ce fac parte din domeniul privat, de interes metropolitan sau local, în condițiile legii.

(2) Vânzarea, concesionarea și închirierea se fac prin licitație publică, organizată în condițiile legii.

(3) Consiliul Zonei Metropolitane și consiliile locale pot transmite în folosință cu titlu gratuit, pe termen limitat, bunuri mobil sau imobile aflate în proprietate publică sau privată metropolitană sau locală, după caz, persoanelor juridice fără scop lucrativ, care desfășoară activitate de binefacere sau de utilitate publică ori serviciilor publice.

(4) Donațiile și legatele cu sarcini pot fi acceptate numai cu aprobarea Consiliului Metropolitan sau, după caz, a celui local, cu votul a 2/3 din numărul consiliilor în funcție.